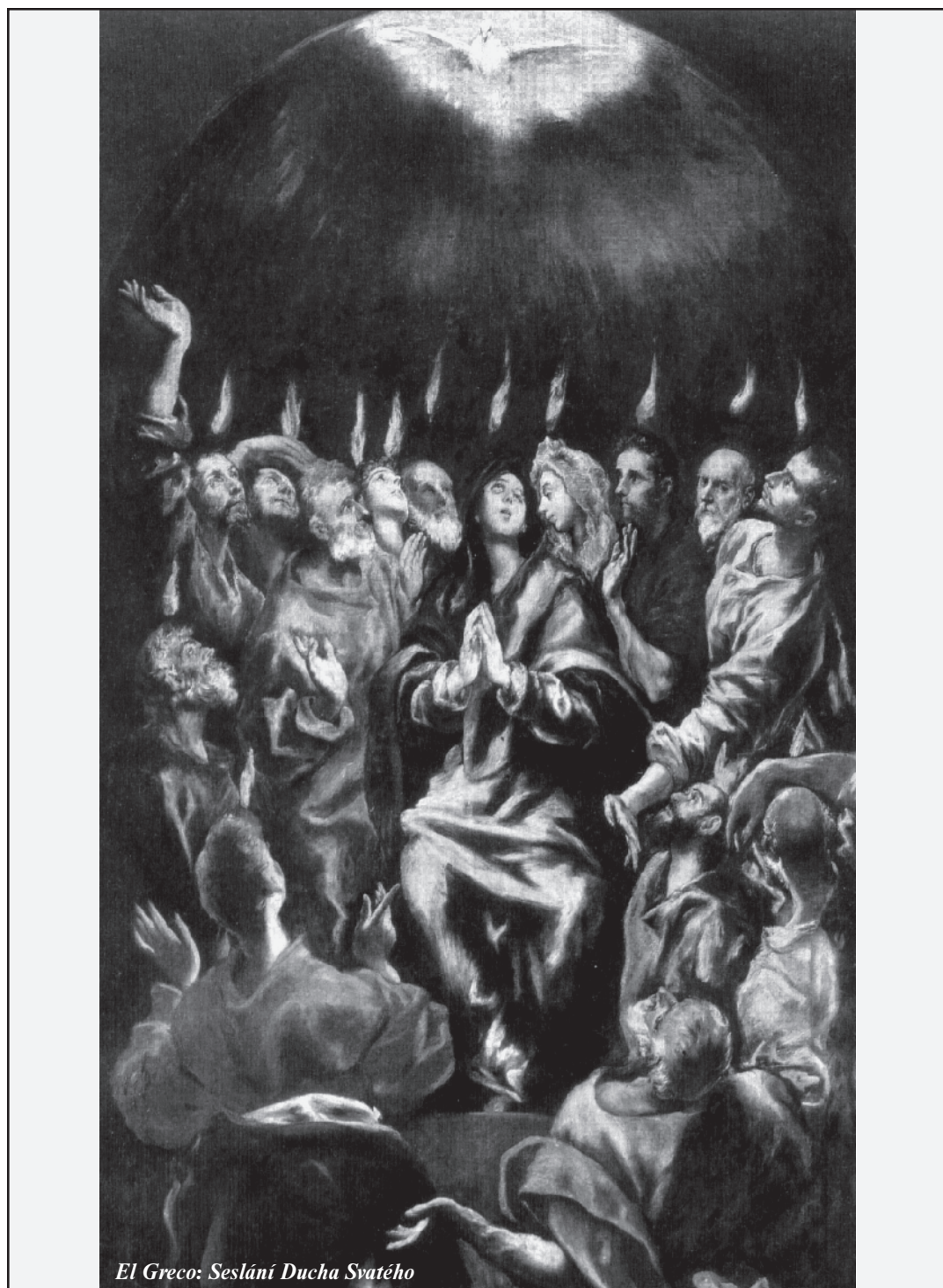

Z obsahu:

- Králova prosba
za vítězství a pokoj**
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
21. května 2003
- strana 2 -
- Letnice - dech a bouře
nového života**
Dr. Alfons Benning
- strana 4 -
- Otevřít se působení
Ducha Svatého**
- strana 5 -
- Symbolsy Ducha Svatého**
Odile Haumonté
- strana 6 -
- Maria v ohni Ducha
Svatého**
Bratr Ephraim
- strana 8 -
- Fratel Cosimo - nástroj
Boží lásky**
René Laurentin -
dokončení
- strana 9 -
- Umlčený ekumenik**
Stephan Georg Schmidt
- strana 11 -
- Boží dům mezi lidmi**
Joachim kardinál Meisner,
arcibiskup kolínský
- strana 12 -
- „Jdi a čiň i ty podobně“**
Zvláštní příloha
o pomoci potřebným
Nadace svatého Františka
z Assisi v Brně

El Greco: Soslání Ducha Svatého

Králova prosba za vítězství a pokoj

Žalm 143 (1-10) z ranních chval v úterý 4. týdne

Vrcholné svátky církevního roku, které naši předkové slavovali vždy několik dní, jsou spojeny s klíčovými událostmi dějin spásy. Dějinami spásy rozumíme odpověď Božího milosrdenství na pyšnou vzpouru lidských tvorů proti svému Stvořiteli. Bůh se ve svém věčném úradku rozhodl, že vyšle na svět svého vlastního Syna a obětuje jej, aby napravil, co bylo ďáblouvolou lstí a lidskou zlobou zmařeno. Boží Syn přijal na sebe lidskou přirozenost, a dříve než obětoval svůj život za spásu světa, připravoval si tři roky sbor apoštolů, aby zde na zemi pokračovali v jeho díle a budovali Boží království. Jejich zájem o Ježíšovo učení a působení byl připraven tím, že patřili k těm, kteří v souladu se starozákonním zjevením očekávali příchod Božího království, a to bylo také klíčové téma všeho toho, co Ježíš Kristus hlásal. Ale sama podstata Ježíšova poselství daleko přesahovala jejich představy i možnost jejich chápání, a to i navzdory dlouhodobé důvěrné blízkosti Božského Mistra. Bylo to pro ně příčinou četných sporů, rozpaků, rozčarování a zklamání. Ježíš měl ovšem s těmito svými žáky neskonale trpělivost nejen pro svou nekonečnou dobrotivost a shovívavost, ale také proto, že se mohl spolehnout na jiného Učitele, Ducha světla a pravdy, o kterém svým učedníkům slíbil, že ho sešle po svém návratu k Otci. Můžeme tedy říci, že celá jeho příprava budovatelů Božího království směřovala právě k onomu vyvrcholení, které mělo nastat s příchodem Ducha Svatého.

Kdybychom mohli s některým z apoštolů udělat interview, co bylo pro něho tím největším duchovním zážitkem, není pochyb o tom, že by uvedl právě Letnice, onen velký den duchovních dožínků, kdy v apoštolích náhle přímo oslňujícím způsobem dozrálo všechno to, co Pán trpělivě tři roky zaséval, a kdy konečně pochopili a začali nazírat pravou podstatu a smysl všech jeho nesmírných darů v jejich právě velikosti.

Velikonoční událost je jistě největší událost dějin spásy, a přece bez události Letnic by se nám nedostalo darů Velikonoc. Jsou proto méně veliké? Právě Letnice jsou onou rozhodující explozí milosti a světla, která uvedla do pohybu růst hořčičného semene a činnost božského kvasu. Letnice by v nás neměly zanechat dojem konce svátečního období, ale naopak vědomí velkého, přímo velkolepého a vlastně trvalého počátku. Je tomu opravdu tak? Není na tom ze tří velkých Božích hodů právě ten třetí nejhůře? Je naše svatodušní radost přiměřená velikosti toho, co slavíme a co si připomínáme? Neděje se tu nic sentimentálního ani dojemného, a přece něco více než dramatického.

Pokračování na str. 5

Právě jsme vyslechli první část žalmu 143. Má charakteristiky královského hymnu oděného do jiných biblických textů, aby tak vznikla nová prosebná kompozice (srov. Ž 8,5; 17,8-5; 32,2-3; 38,6-7). Ten, kdo zde mluví v první osobě, je sám panovník David, který přiznává božský původ svých úspěchů.

Hospodin je představen vojenskými obrazy podle antického symbolického zvyku: je pojat totiž jako vojenský instruktor (srov. Ž 143,1), nedobytná pevnost, ochranný štít, triumfátor (srov. v. 2). Tím způsobem má být vyzdvížena Boží osobnost, která se dává do boje proti zlu v dějinách: on není temná mocnost nebo určitý druh osudu ani vladař, necitelný a lhostejný k lidským osudům. Citace a ladění této Boží oslavy připomínají Davidův hymnus, zachovaný v žalmu 17 a v 22. kapitole Druhé knihy Samuelovy.

Boží moc ve službách naší slabosti

Tváří v tvář Boží moci poznává hebrejský král, že je křehký a slabý jako každý lidský tvor. Aby vyjádřil tyto pocity, pomáhá si dvěma frázemi, které se nacházejí v žalmech 8 a 38 a spráda je tak, že jim dává novou a větší působivost: *Hospodine, co je člověk, že se o něho staráš, co je smrtelník, že na něho myslíš? Člověk se podobá vánku, jeho dny stínu, který přechází* (v. 3-4). Projevuje zde pevné přesvědčení, že jsme nestáli, podobní vanutí větru, pokud nás Stvořitel nezachová při životě. On, který, jak říká Job, *má v ruce duši všeho, co žije, a dech každého lidského těla* (12,10).

Jen s Boží pomocí můžeme překonat nebezpečí a nesnáze, které utvářejí každý den našeho života. Jen pokud počítáme s pomocí nebes, můžeme se vydat jako dávný Izrael na cestu za svobodou z každého útisku.

V boji proti zlu

Božské přispění je vylíčeno tradičními kosmickými a historickými obrazy, aby se tak ilustrovala božská vláda nad vesmírem a lidskými osudy. Hle, hory dýmají neočekávanými vulkanickými erupcemi (srov. Ž 143,5). Jsou tu blesky, které vypadají jako šípy vystřelené Hospodinem a schopné zničit zlo (srov. v. 6). A konečně jsou

zde *přivaly vod*, které jsou v biblické mluvě symbolem chaosu, zla a nicoty, jedním slovem negativní jevy v celých dějinách (srov. v. 7). K těmto kosmickým obrazům se pojí jiné, které jsou dějinné povahy: jsou to *neprátele* (srov. v. 6), *cizáci* (srov. v. 7), lháři, křivopřísežníci, tedy modloslužebníci (srov. v. 8).

To je velice konkrétní a originální způsob, jak představit bezbožnosti, zvrácenosti, útisk a nespravedlnost: hrozivé skutečnosti, od nichž nás Hospodin vysvobozuje, zatím co my vstupujeme do světa.

Žalm 143, který nám předkládá liturgie chval, končí krátkým děkovným hymnem (srov. v. 9-10). Ten pramení z jistoty, že Bůh nás v boji proti zlu neopustí. Proto prosebník zazpívá melodii a doprovází ji na harfu s desítkami strunami v jistotě, že Hospodin *dává vítězství svému zasvěcenému a vysvobozuje Davida, svého služebníka* (v. 9-10).

Kristus - náš věrný zachránce

Slovo „zasvěcený“ znamená hebrejsky „Mesiáš“: máme tedy co do činění s královským žalmem, který se přetváří již v liturgickém zvyku dávného Izraele v mesiánský zpěv. My křesťané ho opakujeme s pohledem upřeným na Krista, který nás vysvobozuje z každého zla a podporuje nás v boji proti zvráceným a skrytým mocnostem. Tento boj totiž nevedeme *proti obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12).

Zakončeme tedy úvahou, kterou nám nabízí svatý Jan Kasián, mnich, který žil ve 4.-5. století v Galii. Ve svém díle *Vtělení Pána* vychází z 5. verše našeho žalmu - *Hospodine, skloň svá nebesa a sestup* - a vidí v těchto slovech očekávání příchodu Krista na svět.

A pokračuje: „Žalmista prosil, aby se Pán zjevil v těle, aby se ukázal viditelně ve světě (srov. 1 Tim 3,16), aby konečně svatí mohli spatřit tělesným zrakem všechno to, co duchovně předvídali“ (*L'Incarnazione del Signore*, V, 13, Řím 1991, s. 208-209). Právě toto dosvědčuje každý pokřtěný svou radostí z víry.

*Bolletino Vaticano 21. 5. 2003
Mezititulky redakce Světla*

Rozhodující proměna

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přijměte Ducha Svatého

Příprava na dnešní setkání s Pánem je současně přípravou na přijetí jeho největšího daru. Svou přípravu máš vykonat nikoliv sám u sebe, ale ve Večeřadle a zde vyhledej Pannu Marii. Ona jediná sem nevstoupila proto, aby zde prožila své rozhodující obrácení, ale aby prosila svého Syna za ty, kteří se shromáždili kolem ní k *jednomyslné modlitbě*⁽¹⁾. Vyprošuje přítomným příchod svého Snoubence a sama se chystá na své druhé počítí. Tak jako počala před lety jeho působením lidské tělo Božího Syna, tak nyní má v jeho síle počít jeho duchovní mystické tělo, jehož údy budou všichni věřící.

Celé společenství tu přebývá za zavřenými dveřmi, ale hlavním důvodem již není *strach před židy*⁽²⁾, nýbrž dobrovolně přijatá samota, která je nejvhodnějším prostředím pro opravdovou duchovní obnovu. Chceš-li připravit své srdce na přijetí darů, které ti Ježíš sešle, neváhej také zavřít na čas dveře přede vším, čím tě zahrnují každodenní starosti a okolní svět. V této odloučenosti se uč v Mariině společnosti *jednomyslné modlitbě*. Je to modlitba těch, které spojila vzájemná láska. Společné modlitbě těch, kteří se milují. Otec neodolá. Bylo to zde na tomto místě před dvěma měsíci, kdy nás Ježíš učil, abychom se modlili *v jeho jménu*⁽³⁾. Prosit jeho jménem znamená prosit na jeho místě, prosit v úplné shodě s ním za to, oč prosí on. Nerozhoduje zde tedy, co se líbí tobě, tvoje touhy, tvoje přání, ale úplná shoda s jeho vůlí. Nevnímej to tak, jako by tím Ježíš omezoval tvou svobodu. Ježíš chce pozvednout tvou modlitbu ze soukromé bezvýznamnosti k prvořadě důležitosti a spojit tě se svou nejvznešenější velebnějšskou modlitbou, *aby všichni byli jedno*⁽⁴⁾, aby neviděli sebe a své tužby, ale především potřeby a nejvyšší dobro všech ostatních.

Panna Maria je nejlepší učitelkou takové *jednomyslné modlitby*. Již na samém počátku svého spásonosného poslání se ve své nejpokornější modlitbě dokonale sjednotila s Boží vůlí a Otec jí už tehdy seslal *plnost svého Ducha*, protože nehledala své vlastní uspokojení, ale blaho celého lidského rodu. Tak Duch Svatý v ní *učinil velké věci pro všechna pokolení, pro všechny, kdo se ho bojí, povýšil ponížené, hladově nasýtil dobrými věcmi a rozpomenul se na své milosrdenství*⁽⁵⁾.

Maria tě tak učí, jak se připravit, abys mohl *přinášet užitek, aby tento užitek byl trvalý*⁽⁶⁾. Když budeš ochoten zapomenout na sebe a souhlasit bezvýhradně jako ona, aby se ti stalo *podle jeho slova*, můžeš být zapojen do té nejužitečnější a nejplodnější činnosti, do jeho velkého díla obnovy a spá-

sy světa, které právě odtud za chvíli vzejde. Duch zde bude rozdělovat své dary, které jsou *jednotlivcům dány proto, aby mohli být užiteční*.

Ozval se hukot a naplnil celý dům. Mohutný víchr a ohnivé jazyky jsou mimořádná znamení, jimiž Duch Boží provází svůj jedinečný zázračný příchod. Sestupuje podle Ježíšova zaslíbení, aby dokonal rozhodující obrat, potřebný k tomu, aby se Kristovi učedníci mohli stát svědky, hlasateli a budovateli pravého Božího království. Pokloň se v nehlubší úctě Nejsvětější Trojici a děkuj z celého srdce Otcí za dar jeho Svatého Ducha, děkuj Synu, že tak věrně plní své sliby, děkuj i Duchu Posvětiteli, že přichází, aby ve své Církvi *obnovoval tvářnost země*⁽⁷⁾. Tato obnova začíná u Ježíšových učedníků. To, čeho u nich nedosáhl Božský Mistr ani za tři léta svého trvalého osobního styku s nimi, to nyní v okamžiku dokonává *v křtu ohněm*⁽⁸⁾ Božský Utěšitel. Umí využít jak trpělivé shovívavosti, tak i mimořádných zásahů a náhlé proměny, aby dosáhl svých spásných cílů. Dej se mu zcela k dispozici a nechej se vést tím, na něhož se můžeš plně spolehnout za všech okolností.

Božský hukot nenaplnil jen dům, ale celé okolí. Duch již vyvádí apoštoly, aby zahájili Boží žně, které si tak pečlivě připravil. Vyjdi s nimi ven, abys viděl ty velké zástupy *zbožných židů ze všech možných národů*, které Duch Svatý svedl na toto požehnané místo, aby mohli uslyšet *radostnou zvěst*. Jak brzy uslyšíš, postaral se Utěšitel také o to, aby všichni mohli správně rozumět tomu slovu, které jim má být oznámeno. Vzpomeň si na Pánovo zaslíbení: *Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky*⁽⁹⁾. Apoštolové se již na všechno rozpomenuli a nijak se nediví, ale s úplnou samozřejmostí využívají darů, *kteří jim byly dány, aby mohli být užiteční*. Ty tam jsou malicherné starosti o to, kdo bude sedět po pravici či po levici. Boží království má zcela jinou podobu. Začíná vyrůstat jako *jedno tělo, když nás tentýž Duch všechny dovedl ke křtu a všichni jsme v hojnosti přijali stejného Ducha*.

Vrať se do Večeřadla. Zůstala zde jen Maria, aby se tak všeho toho, co se nyní odehrává před tváří Jeruzaléma, účastnila v tichosti svou vroucí modlitbou a chválou. Boží dílo potřebuje nejen své dělníky, ale i pokorné prosebníky. Oslavuj spolu s ní věčného Krále: *Veleb, má duše, Panna! Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru veliký. Jak četná jsou tvá díla! Sesíláš svého Ducha a obnovuješ tvář země. Nechť věčně trvá tvá sláva! Má radost bude v Hospodinu*⁽¹⁰⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Sk 1,14; ⁽²⁾ srov. Jan 20,19; ⁽³⁾ Jan 14,14; 15,16;

⁽⁴⁾ Jan 15,16n; ⁽⁵⁾ Lk 1,46n; ⁽⁶⁾ Jan 15,16

⁽⁷⁾ srov. Ž 104,30; ⁽⁸⁾ srov. Lk 3,17; ⁽⁹⁾ Mk 16,17;

⁽¹⁰⁾ resp. žalm 103

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1–11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselýté, Kréťané i Arabové slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b–7.12–13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli

Pokračování na str. 14

Letnice – dech a bouře nového života

Ve znamení ohně a bouřlivého větru snesl se padesátý den po Velikonocích Boží Duch do srdcí mladé Církve. Tím se naplnila předpověď, kterou Ježíš vyslovil před svým nanebevstoupením: *Já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti* (Lk 24,49).

O prvních Letnicích začíná veřejně žít Církev, kterou Ježíš založil na kříži. Letnice jsou proto právem označovány za narozeniny Církve. Jako duše dává život lidskému tělu, tak Duch Svatý oživuje Církev. On je životní princip Církve (Augustin). Církev musí žít z Ducha Svatého a stále se jím obnovovat. On ji uchovává v pravdě, posvěcuje všechny její údy a vede ji na cestě svědectví, hlásání víry a služby. Bez něho by neznamenal nic. Kdo se hlásí k Církvi, hlásí se k ní jako k dílu Ducha Svatého

I když to vše je neotřesitelnou pravdou, musíme nicméně přiznat, že především v Evropě je mnoho věcí, s nimiž má Církev trápení. Mnoho křesťanů strádá protivenstvím a osoučováním přicházejícími zvenčí a strachem a úzkostí šířícími se uvnitř, jak to musel konstatovat již svatý Pavel (srov. 2 Kor 7,5). Někteří křesťané se k Církvi tiše otočili zády a domnívají se, jak často říkají, že kromě slavnosti při narození, sňatku a pohřbu se bez ní obejdou. Kdo Církev miluje, nemůže tento odpor, s jakým jde proti ní duch naší doby, ignorovat a není k němu hluchý.

a) Mnozí říkají: „Ježíš ano, Církev ne!“ Jako hlavní námitky proti Církvi platí, že ve svých proměnlivých dějinách zradila své poselství. Argumentují: Ježíš se staral o chudé a byl sám chudý; Církev však je bohatá a drží s kapitálem a mocnými tohoto světa. Ježíš hlásal lásku k nepřítelům; Církev naopak je netolerantní a pronásleduje ty, kteří

smýšlejí jinak. Ježíš volal lidi k následování, ale Církev žádá slepou víru v dogmata.

My křesťané nemáme žádný důvod, abychom popírali, že v Církvi jsou světlé i stinné stránky. Církev není spolek elity bez hany a vady, ale společenstvím hříšníků, kteří stále potřebují odpuštění. Patří k ní *chudí, mrzáci, slepí a chromí* z náměstí a nároží (srov. Lk 14,22). Na druhé straně je to Církev mučedníků, kteří odporovali mocným tohoto světa až k prolití své krve. Je Církvi světců, kteří se osvědčili v následování Krista. Je také Církvi nezištné služby milosrdenství, především v třetím světě. Ale především – je nemožné Krista a Církev navzájem oddělit. Církev bez Krista je ničím a Krista nacházíme jen v Církvi, nikoliv mimo ni. Pán založil Církev jako své tělo a to je dále žijící Kristus (LG 52).

b) Pro některé současníky se stala Církev stálým kamenem úrazu. Ale v podstatě jím byla ve všech dobách. Řetěz kritik proti Církvi se, jak se zdá, nepřetrhl ani dnes. Nejdří-

ve to byly otázky Petrovy služby a papežské moci, pak naléhavé problémy manželství a sexuality, dnes otázky ochrany života a spory o svátosti, výklad Písma. Časem nabýváme dojem, jako by se v Církvi jen kritizovalo, hádalo a vůbec nemodlilo. Tak to ale

spoň chtějí ventilovat někteří jezdci, kteří by se rádi zviditelnili v médiích. A jména falešných samozvaných proroků se střídají den ze dne jako móda.

Nesporně je Církev vystavena v západním světě největším výzvám z celých svých dějin. A tu je velkou útěchou mít jistotu, že Kristus slíbil a také seslal Církvi Svatého Ducha, aby v ní svým působením uchovával nezfalšované spásné slovo víry a ona aby je předávala dále. Víra, která se rozplývá v mnohoznačnostech a libovolnostech, není vírou Církve. Církev zůstává i po seslání Ducha Svatého pronásledovanou Církvi. Jako Kristus bude dnes i zítra narážet na odpor.

Tento odpor proniká až do rodin. Rodiče prožívají těžké zkoušky, když jejich děti nejdnou i radikálně odmítají poselství Ježíše a jeho Církve. Na druhé straně mnoho dětí prožije díky náboženské vřelosti svých rodičů bolestnou zkušenost, která je pak provází celým životem. Podvodná víra v moc světa techniky a přírod-

pro kterou nás Kristus osvobodil (srov. Jan 8,32).

Církev je konec konců skutečností víry. Věřící vyznává, že ve viditelné a někdy opravdu chudé postavě Církve, která se projevuje v dějinné dočasnosti i hříšné křehkosti, přece jen působí Duch Svatý. On je to, kdo dává Církvi sílu k očištění a obnově na její cestě pozemským putováním. Církev, která je v síle Ducha Svatého nadále zářícím znamením víry a naděje, má v poslední době také světu mnoho co říct, a to rozhodujícího, nezbytného a spásného.

Letnice jsou slavnost příchodu Ducha Svatého do mladé církevní obce stejně tak kdysi jako dnes. Hlásíme se k tomuto Duchu Svatému ve vyznání víry, když voláme:

„Věřím v Ducha Svatého, Pána a Dárce života.“

On stejně jako kdysi i dnes všechno oživuje, udržuje a řídí. Bez jeho působení by Církev neobstála. To nám dosvědčuje i Lukášova zpráva o vylití Ducha Svatého, která používá k zdůraznění biblických obrazů (Sk 2,1-11). Hukot větru ukazuje sílu Ducha Svatého, dech a bouře jsou nový život, který Duch Boží dává.

Ohnivě jazyky, které se ukázaly nad apoštoly, shromážděnými kolem Panny Marie, znamenají uschnutí a povzbuzení k odvážnému svědectví před dnešním světem. Dnešní Letnice nejsou jen zbožnou vzpomínkou na někdejší událost. I dnes a zde chce Duch způsobit, co my všichni v Církvi tak naléhavě potřebujeme: dát nám svou oživující, obnovující sílu.

Obnovme dnes především svou lásku k jeho Církvi. Od svatého Augustina pochází tato významná věta:

V Církvi má Ducha Svatého každý v té míře, v jaké ji miluje.

S Marií, apoštoly a celou Církvi chceme si dnes vyprosit hojné vylití Ducha Božího.

-sks- 20/2002

Otevřít se působení Ducha Svatého

Svatá Terezie z Avily jednou napsala: „Nemálo nouze a zmatku pochází z toho, že z vlastní viny nerozumíme sami sobě a nevíme, kým jsme.“ Někdy si myslíme, že hledáme Božího Ducha, a místo toho dychtíme po světském panování. Zatímco božský Duch usiluje trpělivou láskou o lidské srdce, my se díváme na statistiku úspěšnosti. Mnozí hledají Ducha svobody, a mají před očima jen úzkoprsého ducha, který uzavírá člověka do těsných stěn egoismu.

Hledání Ducha právě radosti se opět projevuje jako dychtění po rychlém sebeuspokojení, které by chtělo vyloučit lidské utrpení. Jestliže si nevykládáme své špatné životní zkušenosti, jako by Duch Boží byl dnes slabý a vzdálený, musí nás naplnit i v tíživé realitě všedního dne

jistota: Boží Duch je zde, prosí v mém srdci, těší a posiluje a daruje nezlomnou jistotu.

V knize Exodus se Bůh zjevuje jako „Bůh pro nás“, který své vyvolené vyvádí z nsvobody a závislosti do budoucnosti plné naděje. Ve vtělení svého Syna se nám ukazuje „Bůh s námi“, který vede skrze světlo i temnotu života. V letniční události se zjevuje jako „Bůh v nás“ a uschopňuje nás, abychom dýchali božským životem. Naše tělo se stalo skrze křest a biřmování příbytkem Ducha Svatého. Jsme za to vděční?

Dopřáváme prostor Duchu síly, lásky a osvětlení, nebo spíše duchu úzkosti a rezignace? Příchodu Ducha Svatého odpovídá ze strany věřícího prosba o něj. Právě vyzvání Ducha Svatého otevírá člověka pro jeho působení. Proto volejme: „Přijď, Duchu svatosti ze slávy nebes, sešli nám paprsek svého světla!“

Ve světle Ducha Svatého můžeme my věřící bezpečně rozeznávat správné od falešného. Svátý Pavel nás ujišťuje: *Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové* (Řim 8,14). Kdo se svěří vedení Ducha Svatého, tomu Duch ukáže cestu života, naděje a důvěry. Pomůže mu ve všech životních situacích, i tam, kde se zdá, že naše odvaha a vytrvalost jsou už vyčerpány.

Vydávat svědectví pro Krista

Duch Svatý dává také sílu, abychom se s rozhodností hlásili ke Kristu. *Jen pod vlivem Ducha svatého může někdo říct: „Ježíš je Pán!“* (1 Kor 12,3) Letnice proměňují dosud nerozhodné učedníky. Získávají jim jistotu, že celý jejich život stojí nyní pod působením jeho stravující božské síly. Pak už nemohou mlčet o tom, co viděli a slyšeli (srov. Sk 4,20).

Duch Svatý působí, pokud mu člověk dovolí působit. On je dar a úkol v jednom. „Zda je nějaké nadšení správné, poznáme nikoliv ve slavnostních chvílích, nýbrž ve všední den. Zda někdo postupuje správně, nepoznáme podle velkých rozhodnutí, ale podle drobné práce den co den.“ (Romano Guardini) Křesťany jsme buďto všude tam, kde žijeme, nebo jimi nejsme vůbec. Jestliže Bůh v některé oblasti, jako je práce či volný čas, nemá místo, vede náš život mimo Boha. Být křesťan znamená být svědek.

Křtem a biřmováním jsme obdrželi původní úkol žít evangelium. Při tom nejsou rozhodující vlastní síly a schopnosti, nýbrž hluboká důvěra v Božího Ducha, který rozdává život. Když se mu otevřeme, prozařuje i skrze naše lidské slabosti. Jsme na cestě jako Kristovi

vyslanci, abychom jako svědci dali zazářit v naší době stopám Ducha Svatého.

Křesťansky prožívané manželství a rodina se osvědčují jako životní svědectví, že Boží láska je závazná a konkrétní. Celibát v kněžství nebo řeholním životě je svědectvím o bezmezně šíři Boží lásky. Ať už v manželství, nebo v celibátním zasvěceném stavu jsme jako křesťané povoláni, abychom celým svým životem poukazovali na Krista.

Církev jako společenství Ducha Svatého

Ve vyznání víry končíme větou: „Věřím v Ducha Svatého“ a hned na to následují slova: „svatou církev obecnou“. Svátý Duch a Církev patří těsně k sobě. On je životní základ a jednotící svazek Božího lidu. Proto může sv. Augustin říct: „Člověk má Ducha Svatého v míře, v jaké miluje Církev.“

V něm není nikdy čisté JÁ, nýbrž vždy pohyb směrem k TY, které tvoří duchaplné MY v Církvi. Všechny dary Ducha Svatého slouží výstavbě společenství Ježíše Krista. Boží Duch vede a řídí Církev. Mnohé jeho dary mají oplodnit vzájemnou službu. Tento duch nám umožňuje společenství i vzájemnost. Láska, pokoj, vytrvalost, srdečnost, dobrota, věrnost, mírnost, pokora a sebeovládání (srov. Gal 5,22) vystupují jako plody tohoto Ducha. Za úřady i charismata v místní i světové Církvi vděčíme Duchu Svatému.

Na Církev se můžeme dívat jako na organismus oživovaný Duchem Svatým. Zde Bůh ukazuje, že je jako dům s otevřenými dveřmi, který zve lidi, aby vstoupili.

Direktorium spirituale 5/2002

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Ve srovnání s Vánoce a Velikonoce nevyprovokovaly Letnice ani lidovou tvořivost. A přece právě a především o Hodu Božím svatodušním bychom si měli doslova naplnění radostí navzájem gratulovat k tomu největšímu daru a významání, jakého se nám dostalo v Duchu Svatém, který všechno ve všech působí, který si nás proměňuje ve svůj chrám, aby v něm trvale přebýval, a bez něhož bychom nebyli ničím.

Je to den zrození viditelné Církve, den daleko významnější než všechny tu různé svátky „vzniku“, „založení“ či „osvobození“, které světská společnost oslavuje s takovou pompou. Letnice nejsou jednorázová událost, Duch Svatý nepřišel pro jeden den.

Kdo nás naučí právě radosti, pravému sebevědomí a pravému pokračování Letnic? Obrátme se k té, která své osobní Letnice prožila jako první z lidí a pak je s apoštoly prožívala opakovaně. Po těch prvních její duch jásal v Bohu a ona spěchala přes hory, aby rozdávala z plnosti své radosti. Utíkejme se k té, která s apoštoly očekávala ve Večeřadle svého Snoubence, kterého už důvěrně znala a hluboce prožívala jeho působení. Ona je ve skutečnosti ústřední postavou přípravy na jeho slíbený příchod, protože znovu počala z Ducha Svatého jako Matka Kristova duchovního těla. Maria patří k Večeřadlu tak jako k Nazaretu a Betlému. Co může očekávat od Ducha Svatého ten, kdo dostatečně nemiluje, nectí, nebo dokonce přehlíží jeho milovanou a nejčistší Snoubenku? Pochybuje snad někdo o tom, že všechno to, co Maria konala, koná a ještě vykoná, činí pod přímým vedením a v síle Ducha Svatého? A domnívá se někdo, že Duch Svatý koná své dílo mezi námi bez ní, svého nejdokonalějšího nástroje? Duch je dárce všech milostí. Maria je jejich Prostřednicí. Bez ní si s ničím neporadíme.

-red-

Symbolsy Ducha Svatého

„Světlo našich srdcí“, „Zdroj živý“, „Oheň“, „Láska“ – to jsou některé výrazy, jimiž vyzýváme Ducha Svatého a které jsou jak mnohotvárné, tak i zdánlivě protikladné! Všechny formy, které přijímá, aby působil v našem životě, se vztahují na nějakou skutečnost: na lásku a Srdce našeho Boha.

Oblak

Ve Starém zákoně představuje oblak, ať už tmavý nebo světlý, Boží přítomnost, skrývá v sobě Boží transcendenci. „Oblak sloup“ kráčí před Božím lidem ve dne, „ohnivý sloup“ v noci (Ex 13,12).

Mrak se skládá jednou z vody, jindy z ohně. V okamžiku proměnění na hoře padá oblak a zahaluje je (Lk 9,34).

Při Ježíšově nanebevstoupení byl Ježíš před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí (Sk 1,9). Konečně Ježíš slibuje,

že opět přijde tak, jak odešel: Tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblaku (Lk 21,27).

Voda

Skála, do které Mojžíš udeřil, je předobrazem Krista, který vylévá Ducha Svatého na svět: Pak udeřil do skály. A vytryskla voda a lid se mohl napít (Ex 17,6).

Chrám v Ezechiellově vidění rovněž rozlévá Ducha, který vytéká z probodeného Kristova boku: A hle, voda se řinula z pravého boku (Ez 47,2) ... a jeden z vojáků mu kopím probodl bok a ihned vyšla krev a voda (Jan 19,34).

Po všechny časy křičí lidstvo jako suchá vyprahlá země bez vody ve své touze po Bohu a čeká

na to, až bude navedeno na cestu ke štěstí: Vy všichni, kteří žíznete, pojďte k vodě (Iz 55,1).

Ježíš slibuje seslání Ducha Svatého, který má tuto žízeň uhasit, nejdříve Samaritance: Kdo se napije vody, kterou mu já

dám, stane se v něm pramenem vody tryskajícím do věčného života. (Jan 4,14); pak lidu shromážděnému v chrámě o slavnosti: Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije. Sv. Jan to dále ve svém evangeliu vyjadřuje ještě jasněji: To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili. Duch totiž ještě nebyl dán, protože Ježíš nebyl oslaven (Jan 7,37–39).

Duch, který bude dán apoštolům v Jeruzalémě, bude vylit až do končin země: V onen den bude z Jeruzaléma vytékat živá voda, jedna polovina k moři východnímu, druhá polovina k moři západnímu (Zach 14,8). Každý z nás bude moci pít z tohoto pramene ... a všichni budou napojeni jedním a tímž Duchem (1 Kor 12,13).

Voda je také stejným způsobem znamením křtu, v němž budeme ponořeni do Kristovy smrti a jeho zmrtvýchvstání. Ale Jan jim odpověděl: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější, než jsem já. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“ (Lk 3,16).

Liturgie to připomíná o velikonoční noci: Kež Duch Svatý daruje skrze tuto vodu Kristovu milost, aby člověk, stvořený podle jeho obrazu, jím byl obmyt (Požehnání křestní vody).

Holubice

Když byl Ježíš křtěn v Jordánu, přijal Ducha Svatého jako holubici, která na něho sestou-

pila (Mt 3,16). V Bibli je mírumilovná holubice obrazem lásky jako Duch Svatý, který je tímto tajemným hnutím lásky mezi Otcem a Synem. *Moje holubice v rozsedinách skály, skrytá nad strží, dopřej mi, abych zahlédl tvou tvář, dovol mi, abych uslyšel tvůj hlas! Neboť tvůj hlas je líbezný, tvoje tvář půvabná* (Pis 2,14).

A skutečně sestupuje Duch Svatý jako holubice na Ježíše, když vystupuje z Jordánu, Kristova tvář je zjevena světu a z nebe zaznívá Otcův hlas.

Holubice znázorňuje také slzy; na poli je slyšet její nárek; tentýž Duch nás vede skrze dar slz k litosti a učí nás modlit se: ... protože my ani nevíme, zač se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze slovy vyjádřit (Řím 8,26). Holubice je také symbol čistoty a nevinnosti: *Tvé oči jsou jako holubice* (Pis 1,15), a jak říká prorok Habakuk: *Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo* (Hab 1,13).

Zde nacházíme v Duchu Svatém někoho, kdo nás brání.

Konečně je také holubice symbolem míru, jako holubice

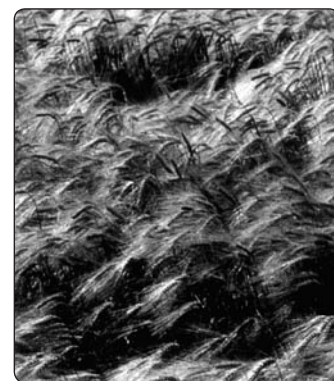

po potopě. Mír je plodem Ducha Svatého a smíření s Bohem: *Večer se k němu holubice vrátila, a hle, se svým zobákem nesla čerstvou olivovou ratolest* (Gn 8,11).

Vítr a dech

Již při stvoření světa se Duch vznášel nad vodami (Gn 1,2). Ten již ohlašuje Ducha Svatého, který křestní vodu oplodňuje a posvěcuje.

Duch Svatý je Tvůrce: *Skrze Hospodinovo slovo byla stvořena nebesa, dechem jeho úst všecken jeho zástup* (Ž 33,6). On je ten, kdo daruje život. *I vytvořil Hospodin Bůh člověka a vdechl mu v chrtpí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem* (Gn 2,7). A je také ten, který byl ze smrti probuzen k životu, jak to prokazuje Ezechiel nad vysušenými kostmi: *Řekni Duchu: Duchu, sestup od čtyř větrů. Dechni na tyto pobité, aby opět ožili* (Ez 37,9).

Duch je život, on všechno obnovuje a neustane působit ve světě. *Sešleš svého Ducha, a všichni budou stvořeni a obnovíš tvář země* (Ž 104,30).

V Duchu Svatém je Bůh přítomen něžným a zdrženlivým způsobem, dává nám svobodu, abychom mu otevřeli srdce. *Po ohni přišel hlas tichý a jemný. Jakmile ho Eliáš uslyšel, zahalil si tvář pláštěm* (1 Král 19,13).

O Letnicích ohlásil vítr vylití Ducha Svatého: *Tu se náhle strhl z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil dům, ve kterém byli* (Sk 2,1).

Duch Svatý sestupuje především na ty, kteří ho přijímají: *Vítr vane, kam chce, slyšíš jeho hukot, ale nevíš, odkud přichází a kam jde* (Jan 3,8). Byl nám dán, když Zmrtvýchvstalý na nás dechl: *Dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha Svatého“* (Jan 20,22).

Pomazání olejem

Slovo Mesiáš, řecky Kristus, znamená Pomazaný, ten, kterého si Bůh vyvolil a pomazal ho olejem jako Saula, prvního izra-

elského krále. *Zítřka ti pošlu muže z kmene Benjamin. Toho mi pomazeš za knížete mého lidu izra-*

elského (1 Sam 9,16-10,1). Toto pomazání působí, že sestoupí Duch Svátý, Duch moudrosti a rozumu: *Pak na tebe sestoupí Duch Hospodinův, upadneš do prorockého vytržení a změníš se v jiného muže* (1 Sam 10,6).

David pak bude pomazán od proroka: *Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Duch Páně byl s Davidem od toho dne* (1 Sam 16,13).

Vedle pomazání na krále je také pomazání, které Bůh předepsal Mojžíšovi, aby je udělil kněžím: *To je olej svatého pomazání. Pomazeš jim stan setkávání a schránu svědectví... Posvětiš je, aby byli svatí. Cokoliv se jich dotkne, bude svaté. Pomazeš i Árona a jeho syny a posvětiš je, aby mi sloužili jako kněží* (Ex 30,22-33).

Ježíš si přisvojil Izaiášova slova, která se týkají Mesiáše: *Ježíš otevřel knihu na místě, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal“* (Lk 4,17).

I my jsme se křtem stali kněžím, proroky a králi: *Vy máte pomazání od toho, který je Svátý* (1 Jan 2,20).

Olej je také symbolem radosti a plodnosti ducha: *Dáváš růst rostlinám, které zasadil člověk, až se tvář leskne víc než olej* (Ž 104,15),... *dáš jim olej veselí místo truchlení* (Iz 61,3); a také symbolem lásky: *Ona pomazala vonným olejem mé nohy* (Lk 7,46).

V Církvi je vonný olej svátostným znamením, že je křes-

tanům udělován Duch Svátý. Olej je pro novokřtěnce znamením očistění a posílení, v pomazání nemocných vyjadřuje posvěcení a útěchu, při svěcení je znamením posvěcení. Pomazání mají podíl na Kristově poslání a plnosti Ducha Svátého, aby celý jejich život vyzařoval *Kristovu vůni* (2 Kor 2,15).

Prst

Ve sporu mezi Mojžíšem a kouzelníky faraónovými je Boží síla zjevena deseti egyptskými ranami. *Tu řekli věštcí faraónovi: „To je prst Boží“* (Ex 8,15).

Na hoře Sinaj přijímá Mojžíš Desatero, které prst Boží vepsal do kamenných desek (Ex 31,18), je proto dáno Bohem, aby tvořil

lo základ společenského života. Nový zákon u Ježíše je *vepsán Duchem živého Boha v lidských srdcích* (2 Kor 3,3).

Ježíš vyhánil silou Ducha Svátého zlé duchy: *Jestliže vyháním demony Duchem Božím, pak již se k vám přiblížilo Boží království*

(Mt 12,38). Toto místo Pisma má svou paralelu ve scéně popisované Lukášem: *Jestliže však vyháním demony prstem Božím, pak již k vám přišlo Boží království* (Lk 11,20). Hymnus *Veni, Creator Spiritus* nazývá Ducha Svátého sedminásobným darem a prstem Otcovy pravice.

Ruka

Ježíš uzdravoval nemocné a žehnal dětem tím, že na ně vkládal ruce. Dal svým apoštolům moc, aby jednali stejně, *vkládali ruce na nemocné a uzdravovali je* (Mk 16,18).

Přesně tak tomu bylo, když apoštolové přijali Ducha Svátého: *Do té doby na nikoho z nich Duch neseštopil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce a oni přijali Ducha Svátého* (Sk 8,17).

V církevní tradici jsou oběma Božíma rukama Syn a Duch Svátý: „Bůh vytvořil člověka svými vlastníma rukama, Synem a Duchem Svátým“ (sv. Ireneus). Při přijímání svátosti biřmování v římském ritu vztahuje biskup ruce na biřmovance a prosí o vylí Ducha Svátého: „Dobrý Bože, shlédni na tyto pokřtěné, na kte-

ré vkládáme ruce: naplní je nyní svým Svátým Duchem, daruj jim plnost Ducha, který spočinul na tvém Synu.“

Oheň

Prorok Eliáš, který *postavil jako oheň a jeho slova byla jako hořící pec* (Sir 48, 1), dal svou modlitbou sestoupit Boží síle na horu Karmel, aby usvědčil falešné proroky: *Tu sestoupil Hospodinův oheň a spálil zápalnou obět i dřevo* (1 Král 18,38).

Jan Křtitel je nový Eliáš, hlásá Krista jakožto toho, který *bude křtít Duchem Svátým a ohněm* (Lk 3,16). O tomto Duchu Kristus řekne: *Oheň jsem přišel vrhnout na zem a jak si přejí, aby už*

vzplanul (Lk 12,49). Tutéž sílu Ducha Svátého by rádi použili apoštolové proti těm, kteří dosud nepřijali Ježíše: *Chceš, aby chom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?* (Lk 9,54)

O Letnicích se na apoštoly snesly ohnivé jazyky, *rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svátým* (Sk 2,3-4). Duch Svátý je oheň, který zapaluje naše srdce láskou ke Kristu. *Oheň Ducha nezhásejte* (1 Sol 5,19).

*Z Feuer und Licht 89/2002
přeložil -lš-*

SDĚLENÍ PAPEŽSKÉ KOMISE „ECCLESIA DEI“ O BOHOSLUŽBĚ V BAZILICE SANTA MARIA MAGGIORE V SOBOTU 24. KVĚTNA 2003

Četní věřící z různých zemí světa, kteří využívají indult „Ecclesia Dei“ a slaví mši svatou podle tzv. ritu sv. Pia V., chtějí uctít Svátého otce v blížícím se 25. výročí jeho pozdvižení na Petrův stolec v kontextu s Rokem svatého růžence.

Tito věřící touží projevit svou úctu k Jeho Svátosti v sobotu 24. května modlitbou svatého růžence a slavením mše svaté podle dávného ritu, s nímž se cítí spojení.

Chtějí také poděkovat Svatému otci za jeho motu proprio „Ecclesia Dei“ z 2. července 1988, ve kterém potvrdil, že „*všude je třeba respektovat ducha těch, kteří se cítí spojení s latinskou liturgickou tradicí, a umožnit širokou a velkodušnou aplikaci směrnic, které již dříve vydal Svátý stolec pro používání Římského misálu podle typického vydání z roku 1962.*“

24. května byl v bazilice Santa Maria Maggiore v Římě tento program: V 15.30 hod. modlitba svatého růžence a po něm sloužil Jeho Em. Kardinál Dario Castrillon Hoyos, prezident Papežské komise Ecclesia Dei mši svatou v tridentském ritu.

Bollettino Vaticano

Maria v ohni Ducha Svatého

Když jde o to, přijmout Ducha Svatého, kdo by nám mohl lépe pomoci než Panna Maria, která od zvěstování až do Letnic byla zcela přístupná a otevřená jeho působení? Jak řekla Terezie z Lisieux: „Její poklad patří i jejím dětem.“

Koncil potvrdil, že „Církev už došla v blahoslavené Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky“ (LG 65).

Maria stojí právem ve středu modlitby Církve, která pozvedá ruce jako dříve na zobrazeních v katakombách a dává skrze své modlitby sestoupit Duchu Svatému na Boží lid. Ona je plná milostí, zůstává po boku Božímu lidu během jeho putování po této zemi. Již Pavel VI. potvrdil, že existuje tajemné pouto mezi Pannou Marií a Duchem Svatým, je možno dokonce říct – mezi Pannou Marií a rozdělováním darů Ducha Svatého.

Maria, zaslíbená země

Katechismus katolické církve srovnává Mariinu přítomnost mezi lidmi s hořícím keřem, před kterým Mojžíš odložil svou obuv. Ona je ve skutečnosti na posvátné půdě, kterou musíme objevovat: „V Marii zjevuje Duch Svatý Otcova Syna, protože se stal Synem Panny. Ona je hořící keř konečného Božího zjevení (teofanie): naplněna Duchem Svatým ukazuje Slovo v pokoře svého těla a dává je poznat chudým a prvním zástupcům pohanů (Lk 2,15-19; Mt 2,11). Konečně skrze Marii začíná Duch Svatý lidi, pro které platí Boží milosrdná láska (Lk 1,78), přivádět do společenství s Kristem. Pokorní lidé jsou vždy ti první, kteří ho přijímají: pastýři, sirotci, Simeon a Anna, snoubenci v Káně a první učedníci. Na konci poslání se Maria stává »Ženou«, novou Evou, »Matkou živých« a »Matkou celého Krista« (Jan 19,25-27). Jako taková setrvává s Dvanácti v jednomyslné mod-

litbě (Sk 1,14), když Duch Svatý zjevující se v Církvi zahajuje úsvit »posledních časů« (KKK 724-726).

Pokorní a nové Letnice

Panna Maria je tou nejhudší duchem, nejpokornější a nejčistší, tou nejvíce milosrdnou, protože od svého početí byla zbavena všech „obránných mechanismů“, kterými hřích vyzbrojil lidi, aby se Bohu bránili. Ty jsou příčinou jejich pýchy a jejich odporu proti dokonalému sebeodevzdání Bohu.

Následně se pak všechny údy Kristova těla, které my představujeme, nestaly jimi jinak než skrze „Hlavu“, která se počala z Ducha Svatého a narodila z Marie Panny. Ale jak se přiči naší pýše odevzdat se zcela Panně Marii! I ti, které život nevybavil obrannými mechanismy, ti, kteří dokáží přijmout sami

sebe, ti, kteří uznávají svou nemohoucnost, ti všichni se na ni obracejí jako na první a skrze ni jsou naplněni Duchem Svatým.

V protikladu k počátkům charismatické obnovy děje se nyní stále více obrácení skrze nejsvětější Pannu. Ti, o kterých se říkalo, že zapomněli na pokoncilní reformy, stávají se milicemi Neposkvrněné a přijímají poselství svatého Maximiliána Kolbeho.

Malá cesta posledních časů

Terezie z Lisieux a stejně tak Grignon z Monfortu se projevují jako vzory pro Církev dneška a zítřka. „Mariino tajemství“ a „dokonalé zasvěcení Ježíši skrze Marii“ nacházejí dnes vekou ozvěnu. Jejich prorocký obsah je strhující: „Když Maria v nějaké duši zapustí kořeny, koná v ní zázraky milosti, které může ko-

nat jenom ona, protože jenom ona je Panna plodná, jaké nikdy nebylo ani nebude podobné co do čistoty a plodnosti.“

„Maria s Duchem Svatým vykonala to největší, co kdy bylo a bude, když porodila Bohočlověka, a ona tudíž vykoná i největší věci, které přijdou v posledních dobách. Jí je vyhrazeno utváření a výchova velkých světců, kteří přijdou na konci světa, protože jenom tato jedinečná a úžasná Panna může ve spojení s Duchem Svatým vykonat jedinečné a obdivuhodné věci“ (O pravé mariánské úctě 35).

Obdivuhodné prohlášení, které nyní následuje, je něčím jako prorocstvím:

„Když ji Duch Svatý, její Snoubenec, nalezne v některé duši, spěchá tam a plně do ní vstupuje. Dává se té duši hojně podle toho, kolik místa ona poskytuje Panně Marii, jeho Snoubence. Jedním z hlavních důvodů, proč nyní Duch Svatý v našich duších nekoná zjevné zázraky, je, že v nich nenalézá dostatečné spojení se svou věrnou a nerozlučnou Snoubenkou“ (tamt. 36).

Tajemství Mariino

Panna Maria přitahuje lidi k sobě, aby z nich připravila dar Otci. Ona je proto Prostřednicí, že sama představuje „prostor“, který je dokonale podobný Bohu. Jak říká svatý Bernard, ona je v Kristově těle šíjí, která předává božský dech. S Pannou můžeme mít podíl jen tehdy, když sami sebe přijímáme jako údy Kristova těla. Stačí pouze odebrat se do jejího Neposkvrněného Srdce, do její zavřené zahrady, která je zcela naplněna světlem a vůní darů Ducha Svatého. Šťastní jsou všichni ti, kteří tuto malou cestu přijímají a vstupují do tajemství Snoubenky Ducha Svatého.

Feuer und Licht 89/2002
překlad -lš-

Fratel Cosimo - nástroj Boží lásky

Pramen

Fratel Cosimo dále pokračuje: *Dlouho předtím, než začaly práce na rozšíření prostoru pro poutníky před skálou Scoglio a kaplí, měl jsem doma vidění. Na terénu před kaplí a skálou vytryskl ze země pramen a dav poutníků se vydal na cestu k tomuto prameni. Mezi nimi bylo mnoho nemocných, jiní měli rány na nohou. Přicházeli k prameni, nabírali vodu, pili ji, omývali se jí a někteří z nich byli uzdraveni ze svých nemocí. Ale protože jsem se obával ďábelského mámení, nepřikládal jsem vidění žádný význam. Později v září 2001, když rozšiřování náměstí pokračovalo, měl jsem znovu totéž vidění. Voda vytryskla na stejném místě jako předtím, nemocní ji používali a byli uzdraveni. Po tomto druhém vidění jsem uvažoval: Je to vidění od Pána, nebo ďábelské mámení?*

Ustavičné pochybnosti mne přiměly, že o první sobotě v říjnu 2001 (ten den se zde vždy slouží mše svatá a koná procesí) jsem v okamžiku proměňování prosil Madonu o znamení a potvrzení: „Madono, jestliže vidění, která jsem měl, pocházejí od tebe, dej mi znamení na potvrzení!“ Sotva jsem tuto prosbu vyslovil, zaplavil moje srdce klid a všechny pochybnosti zmizely.

Na konci mše svaté jsem stál na svatém místě a slyšel jsem hukot vodopádu, který přicházel z toho místa. Spontánně jsem se k němu obrátil a dříve, než jsem mohl něco říct, zvolala Rosa Bologninová, která stála vedle mě: „Fratel Cosimo, odkud je ta voda?“

To bylo znamení, které mi dala Madona. Šli jsme spolu na to místo, ale žádná voda zde nebyla. Od té doby jsem měl jistotu, že to vidění pochází od Madony, a dal jsem na tom místě vodu hledat. Po několika přerušeních, která souvisela s rozšiřováním prostoru, náhle 28. října 2002 vytryskla voda a dělníci zvolali: „Musíme ihned

informovat Fratela Cosima.“ Jedna žena, která tu byla, Gisa Iannopollová, běžela, aby mě přivedla. Sotva jsem přišel, poklekl jsem a udělal znamení kříže, nabral jsem vodu, ještě špinavou, do svých rukou, pil jsem ji a omýval se jí, jak jsem to viděl ve vidění, a děkoval jsem Bohu a Madoně.

To vše je dosud nezveřejněná zpráva Fratela Cosima. Dal mi přečíst originál prostřednictvím právníka Nadace Madona di Scoglio, advokáta Ferdinanda Zappavigny. Jeho dcera, studentka práv, ji tentýž den zapsala v těsnopisu.

Cosimo u pramene

Nechci nic jiného než být ozvěnou jeho zjevného příběhu. Doporučuji mi, abych byl opatrný a nepředbíhal stanovisko Církve. Toho se držím. Poukazuji na fakta. Nepokládám za užitečné vkládat do zprávy komplikující vsuvky, jako „vizionář věří, že viděl“, „údajná zjevení“ atd. Výhrady jsou samozřejmé: nic nezaručuji a nic nevnučuji. Pokouším se věrně reprodukovat a přenechávám každému, aby si udělal svůj vlastní úsudek, odpovídající jeho pohledu a jeho milosti. Církev je místem svobody, pokud se zde dodržuje řád a harmonie. Místní biskup sleduje všechno s moudrostí, sympatiemi a porozuměním. Zůstává ve styku, ale bez soudů a osobní angažovanosti. Bdi nad vším a analyzuje dobré ovoce v souladu s tím, co má dělat nástupce apoštolů, který je vidi-

telem základem víry. S velkou bdělostí a otevřeným srdcem je oporou a povzbuzením, nikoliv policajtem, jak to uvádí kardinál Seper v Kritériích pro zjevení z 25. února 1978.

V rámci křesťanské svobody víry může si každý položit otázku o charismatu, které se objevilo v Placanicí. V posledních zjeveních nepoužívá svatá Panna stejný oděv: v Guadalupe (Mexiko) a La Salettě má překvapivě barokní šat. V Lurdech a ve Fatimě nemá stejnou velikost, ani stejný věk, ani stejnou barvu vlasů. Přizpůsobuje se době a místu, vizionářům. Byla docela malá pro Bernadettu, větší pro Fratela Cosima. Můžeme nad těmito variantami přemýšlet, ale jedno je jisté – vždy se dává poznat. Může nás dojmout toto přiblížení: Panna je „smutná“ nad stavem světa jako v Lurdech, ale bez slz jako v La Salettě. Obrací se na Fratela Cosima s uctivostí, prosí o „laskavost“, aby změnil toto údolí, jako se obrátila na Bernadettu, aby „byla té dobroty“ a přišla za 15 dní znovu do Massabielle. Zjevuje se ve světle, které ji předchází a po odchodu opět mizí jako v Lurdech a na jiných místech zjevení. V tom je možno vidět pozitivní znamení, určitý druh „zjevovacího kódu“, podle kterého se dává poznat. Poukazuji na tyto indicie, aniž bych z toho konstruoval důkazy. Totéž platí pro plody. Ukazují je tak, jak se jeví, bez oficiálního protokolu a bez záruky, tak, jak mi byly předloženy. Když kromě toho konstatuji obdivuhodné sblížení s Bernadettou, aniž bych se zdržoval u rozdílů, varuji se tvrzení, že jde o nové Lurdy. Lurdy jsou významná a trvalá událost Církve: „Comparaison n'est pas raison.“

Dětství

Po této četbě jsem se zeptal Fratela Cosima na jeho dětství, prožitě na tomto odlehlém mís-

tě, kde zjevení dala jeho život zcela jiný směr. Modlitba je pro něho druhou přirozeností. Podnítil mě k tomu, abych se ho dlouho a zcela svobodně vyptával. Zeptal jsem se ho na jeho život modlitby. Kostel je daleko, než aby tam mohl chodit denně na mši svatou, ale modlí se dlouho každé ráno a ještě déle večer až do půlnoci. Ráno vstává v 8 hodin. Od 17. ledna 1987 je členem třetího řádu sv. Františka.

Pokračování zjevení

Setkání s Pannou Marií pokračovala asi deset let v měsíčních odstupech. Pokaždé je ihned zapsal a předal místnímu faráři. Některá z nich byla zveřejněna. Tyto zápisy jsou po odchodu faráře nezvěstné. V atmosféře radosti a pokoje, společenství a důvěry rozvíjí se kolem Scoglia život a modlitba převážně s duchovními plody.

Zjevení milované Madony v Itálii přitahuje stále více návštěvníků. Mnozí z nich prožili nebo osobně viděli obrácení a uzdravení. Příliv poutníků postupně narůstá s rostoucí pověstí. Není pro to žádný plánovací organizační aparát, všechno roste spontánně zevnitř, ale nepanuje tu anarchie. Fratel Cosimo jako dobrý hospodář také ví, jak pěstovat a kultivovat Boží milost, jak je možno ji nechat u návštěvníků spontánně růst. Ví, jak dávat jednoduché pokyny řemeslníkům, poutníkům a architektům, když to příliv poutníků vyžaduje. I biskup se jako dobrý pastýř stará o tyto květy, které přinášejí evidentně dobré plody. Kardinál Seper, předchůdce kardinála Ratzingera, ho k tomu povzbuzuje předloženými kritérii. To, co jsem viděl, je harmonický vývoj.

Život poutníků

Každou středu a sobotu odpoledne se konají pravidelně modlitební shromáždění. Všichni se jich mohou účastnit. Je mezi nimi stovka osob, které se

předem hlásily u paní Rosy Bolognino-Zappavignové, aby se mohly krátce setkat s Fratelem Cosimem.

Toto odpoledne se účastníci modlí zvolna růženec a během této doby přijímá Fratel Cosimo každého ohlášeného v odděleném prostoru ke krátkému rozhovoru. Setkání jsou skromná: sotva minuta pro každého, bez hodinek, ale to není problém. Krátké rozhovory s Fratelem Cosimem přinášejí plody. Zpravidla je návštěvník hluboce dojat, naplněn znovu světlem a oživen v Bohu. Pro některé znamená setkání obrácení a uzdravení. Velmi mnoho jich prožívá znovuoživení duchovního života.

Fratel Cosimo nezaměňuje svou vlastní intuici a osobní schopnost rozlišování s tím, co dostává od Boha: vhléd do duše, pomoc a radu návštěvníkům. Věděl již před mým příchodem, že můj zrak je ohrožen, a vroucně se za mě modlil. Během osobního rozhovoru krátce před mým odjezdem 12. listopadu jsem ho prosil, aby se za mě dále modlil. I když si to sám přál, neměl pro můj případ žádné vnitřní osvícení. S plnou upřímností mne provázel slovy naděje pro další pokračování mých prací. Mým přátelům, kteří se podílejí na mých problémech, řekl: „*Pán mi nedal, abych je viděl.*“ Vidí hranice svého nadání. To je dobré znamení, protože dar rozlišování není vždy přítomen, dokonce ani u vizionářů, kteří mohou někdy zaměňovat nadání svého ducha s Duchem Svatým.

Po 17. hodině následuje pobožnost společenství *Comunità*, které se v průběhu doby kolem Fratela Cosima vytvořilo a které on vede. Je to asi 60 osob různého původu, sjednocených srdcem ve společenství ve službě Služebnici Páně. Organizují poskytování služeb poutníkům v dohodě s Fratelem Cosimem. Předčítají evangelium a také poslední svědectví o ob-

ráceních a uzdraveních, střídají se ve zpěvech a modlitbách. Čas rychle ubíhá. Mezitím počet modlících se stále narůstá. Nakonec se Fratel Cosimo obrátí ke shromážděnému zástupu a vyslovuje nad nimi své požehnání. Jeho hluboká usebranost dojmá všechny. Nakonec žehná Fratel Cosimo děti, které mu lidé přivádějí.

Mše a světelný průvod

Každý měsíc na první sobotu je v 16 hodin mše svatá. Předchází ji modlitba růžence. Po mši svaté je slavnostní průvod s Nejsvětější Svátostí mezi shromážděnými. Fratel Cosimo doprovází a modlí se přímluvy za uzdravení a obrácení. Když začne noc, následuje průvod s pochodněmi, *fiaccolata*, podobně jako v Lurdech, při kterém se modlí růženec.

Poutní místo roste: kameny a stavební materiál, vše nedokončené, ale v harmonii s okolím, bez pevných plánů, podle inspirace a potřeby. Mezitím vznikla nadace *Fondazione Madonna dello Scoglio*. Zřídil ji advokát Fernando Zappavigna a Fratel Cosimo je zakladatel. Biskup z Locri dal svůj souhlas 17. dubna 1999 a vláda nadaci právně uznala 27. června 2000.

Práce

Stavební práce se zintenzivňují. Plocha pro poutníky byla rozšířena, aby lidé mohli přichá-

Fratel Cosimo s prof. Laurentinem a spolupracovníky z Comunità (zleva): Dr. Alfred Reichmut, Rosa Zappavigna-Bolognino, Fratel Cosimo, prof. Laurentin a Fernando Zappavigna

Kaple s milostným obrazem

zet k prameni. Během mé cesty byla vyhloubena díra 10 x 1 metr a dopraveny železné trubky, aby se vytvořila velká studna a zprístupnila vodu poutníkům.

Plocha je jediné staveniště, vzadu vysoké arkády zapadající do pahorkaté krajiny. Všechno roste den ze dne s jediným zřetelem, aby vzrostlo vyzářování modlitby, obrácení a uzdravování.

Každý člen *Comunità* má svůj úkol, ovšem podřízen životnímu rytmu Kalábrie. Přál jsem si, abych mohl denně sloužit mši svatou. Povolili mi ji výjimečně a zcela soukromě jen v přítomnosti několika členů *Comunità*. Fratel Cosimo stanovil, aby se mše svatá sloužila v 18 hodin v kapli, kde je obraz Madony. Ale dobrovolný kostel-

ník v tu dobu nemůže a čas plyne. Byl jsem jediný, kdo si s tím dělal starosti, protože zde se čas nepočítá. Je jako by zadržen. Konečně kostelník přišel, zdrželo ho jeho zaměstnání. Čas zde na horách není jako čas německých, amerických, švýcarských anebo francouzských hodinek. Je tu čas života, společenství a modlitby: rozvíjí se tu a kvete zvnitřnělě trvání vřelé atmosféry kolem prostého, klidného, nenaléhajícího Fratela Cosima. Trvání inspirované Bohem a Pannou Marií, které zde plyne tiše a klidně. Vyzařuje. Tento lidský a duchovní řád, nikým neplánovaný a nikým neorganizovaný, je tím nejúčinnějším.

Návštěva u biskupa

Před nastoupením své cesty jsem se ujistil, že biskup v Locri Mons. Giancarlo Maria Bregantini (54 let) je informován o mé návštěvě, aby mě mohl zadržet, kdyby vznikly nějaké problémy. Nestalo se tak, ale nemohl jsem se s ním telefonicky spojit. Pokusil jsem se o to ještě jednou. Úspěšně. Navrhl mi, abychom se setkali příští den v poledne.

Jeli jsme: Fratel Cosimo, moji švýcarští přátelé, právník z nadace, jeho žena Rosa - nosný sloup *Comunità* - a jejich dcera Carmen. Setkal jsem se s biskupem nejdříve sám: klidný muž, přímý a sdílný. Ptal se mne mezi čtyřma očima na mé zkušenosti se zjeveními a na mé dojmy z Fratela Cosima. Sdělil jsem mu je. Jsem vždy vděčný za znamení Božího díla, ale jsem si vědom i případů, které vznikají všude tam, kde se jedná o charismata a zjevení: omyly a předsudky, lidské slabosti nebo pokušení, která přicházejí zdola. Tak tomu bylo již za dob Pavlových v Korintě.

Mons. Bregantini rozumí duchovní dimenzi Fratela Cosima. Cení si jeho pokory, poslušnosti, ale má za úkol, aby ho vedl, aby spolupracoval s farářem Placanicí, dobrým mladým knězem, kterého toto místo zjevení mů-

Umlčený ekumenik

John Henry Newman, velký konvertita, má nesporně co říci k otázce sjednocení křesťanů. Již v 19. století vyslovil cenné myšlenky o vztahu katolíků k jiným vyznáním.

Již v mladých letech pocítil povolání k duchovnímu stavu. Šel za svým povoláním nejdříve v anglikánské církvi. Ale když v průběhu dlouhých let a intenzivního zkoumání poznal katolickou církev a pochopil, že anglikánská církev nemůže vznášet nárok být apoštolskou, došlo v jeho životě k zásadnímu obratu a stal se katolíkem. Stalo se tak v bolestném a velmi vnitřním procesu plném konfliktů. Jedno z jeho mnoha děl velmi výstižně zachycuje myšlenkové procesy, které ho ve čtyřicátých letech 19. století zaměstnávaly. Kniha *O vývoji nauky víry* byla sepsána v měsících února až říjnu r. 1845 a znovu vydána v roce 1878, krátce před tím, než byl jmenován kardinálem.

Jako nikdo jiný je Newman vhodný k tomu, aby dal rozhodující podněty dnešnímu ekumenickému hnutí. Studoval podrobně obě strany: protestantskou i katolickou. Proč však se jeho poznatky a náhledy v bohaté publicistické, pastorační a vědecké činnosti nevyužívají ve větší míře? Proč se o něm vůbec nemluví ani nepíše?

Abychom si vysvětlili toto zvláštní mlčení o Newmanovi, je třeba vyslovit choulstivou tezi: Jeho názory nezapadají do dnešního (především německého) názorového spektra. Zdá se, jako by nebylo politicky korektní mluvit o prominentních konvertitech.

V „jednotě smířených růzností“, jak tato formule dnes zní, není místa pro lidi, jako je on, který z vědomého rozhodnutí přestoupil ke katolické víře. Dnes máme katolické kněze, pro které je vyloženo nepřijemné, když nějaký protestantský křesťan chce konvertovat v jejich farnosti. Jak se vlastně chápe „jednota v různosti“,

ukazují požadavky, aby byl Luther prohlášen za učitele Církve nebo aby se položilo rovnítko mezi protestantskou večeří Páně a katolickou eucharistickou slavností, stejně jako návrh, aby se upustilo od katolické „misie“ v protestantských oblastech.

Katolická církev, která jak svým jménem, tak svědectvím církevních Otců zahrnuje celý okrsek zemský, se tak pojednou stává pouze jednou z variant mezi libovolně velkým počtem variant křesťanské víry. Slovo „katolická“ ve vyznání víry se podobně jako u protestantů nahrazuje výrazem „křesťanská“ a to je možno chápat nejen jako projev protikatolického afektu; jenomže text Credo, jednoznačně sankcionovaný jako jedině legitimní ekumenickým koncilem, je absolutně důsledný. Jestliže církev, zvaná katolická, není již jedině legitimní a obecné, všezahrnující společenství křesťanů, nýbrž jen jedna jeho část, pak není možno požadovat, aby původní příznání k víře v „jednu, svatou, katolickou a apoštolskou církev“ platilo stejně pro všechny křesťany, a musí se nutně nahradit atributem „křesťanská“.

Pro Newmanu by něco takového bylo zcela nemyslitelné, a to již v době, kdy patřil k anglikánské církvi. Kniha *Book of Common Prayer*, modlitební kniha anglikánské církve znala Credo jen v předané formulaci „The holy Catholic Church“ a příslušníci anglikánské hierarchie se pokládali za legitimní nástupce apoštolů. Newmanovy dřívější protikatolické polemiky vyrůstaly z přesvědčení, že nepřerušeným pokračováním tradiční linie od počátku je anglikánská, a nikoliv papežská církev. Newman si ce napadal církev římskou, ale

že zavalit nečekanými problémy: poutnímu místu s již mezinárodním významem, které leží na půdě jeho farnosti, patří jistě určitá autonomie, která je odůvodněna jak duchovně, tak charismatičticky. Fratel Cosimo musí najít a udržovat vztah s místním farářem, žít v Církvi.

Biskup mě pak doprovodil do přijímacího sálu, aby nás zde přijal. Opakoval svá přání vůči Fratelu Cosimovi.

Mons. Bregantini, který se stal biskupem dlouho před svou padesátkou, je muž víry a dialogu v souladu se svým lidem, svou

ně druhé. Spirituální autorita vizionáře činí problémy zvláště tehdy, když ji okolí ještě umocňuje. Není lehké vzít si tyto problémy na bedra: častěji dochází k úrazům než k dobrým výsledkům. Ale jsou i pozitivní případy, jako v San Nikolas v Argentině nebo v Civitavecchia, kde pastorační přináší potěšitelně dobré plody navzdory právním problémům. Ale zde nacházím kvadraturu kruhu v duchovní oblasti.

Fratel Cosimo se nachází ve šťastné konstelaci a v konstruktivním klimatu, nikoliv v kon-

Setkání s Mons. Giancarlem M. Bregantinim, biskupem v Locri

autoritou a svou funkcí. Sdílí stejnou víru se svým lidem, i když má vyšší kulturu. To na mě u italského kléru dělalo vždy velký dojem. Jeho jasný dialog, daleký od každé nadřazenosti, dává tušit do budoucna jen dobré. Žádné nezdravé a nekonečné konflikty, které je možno tak často potkat na místech zjevení, jako např. ve Schio, kde vzniklo spontánně aktivní společenství ve službě chudým a nešťastným.

Od pradávna je velký problém najít u zjevení obtížnou harmonii mezi charismatem na jedné straně a autoritou na stra-

flickní situaci jako jinde, kde je pak všechno tak namáhavé.

Biskup v Locri dal souhlas k založení nadace a setkal se osobně se členy Communità. Ještě nikdy nevystoupil oficiálně na poutním místě. Ještě vyčkává. *Nezházejme Ducha Svatého*, říká sv. Pavel, ale dejme pozor, abychom nevyvolali požár.

Úkol biskupů mi připomíná Noeho, stavitele Archy, do které musel svést zvířata všeho druhu, aniž by se navzájem potírala.

Z Kirche heute 4/2003

přeložil -ls-

(kráceno)

ČTVRTÝ NEJDELSÍ PONTIFIKÁT

24. dubna 2003 dosáhl Jan Pavel II. čtvrtého nejdelšího pontifikátu v dějinách Církve. Před ním zůstává již jen sv. Petr s 34–37 lety, Pius IX. s 31 lety a 7 měsíci a Lev XIII. s 25 lety a 7 měsíci. V březnu 2004 ho může Jan Pavel II., dá-li Pán Bůh, předstihnout.

pojmu „všeobecné“, tedy v tradičním smyslu „katolické“ církve se nevzdal a nikdy by ho napadlo nahradit je nedefinovaným společenstvím rozličných vyznání.

Podrobně popisovat jednotlivé úvahy, skrze něž dospěl Newman k poznání, že apoštolský je katolicismus, a nikoliv anglikanismus, by bylo příliš obsírné. Nás bude nyní zajímat pouze skutečnost, jak Newman k tomuto přesvědčení dospěl, protože právě tím se dá vysvětlit, proč je v dnešních ekumenických debatách opomíjen.

Mohlo by nás svádět pokušení pokládat některé pasáže z knihy *O vývoji nauky víry* za projevy typické horlivosti konvertity. Ale proti tomu mluví dvě skutečnosti: za prvé v těch měsících, kdy Newman napsal i četná jiná díla, ještě krok ke katolické církvi vůbec nepodnikl, nýbrž zabýval se v hloubi své duše sám sebou; za druhé vydal knihu znovu po třiceti letech, kdy nadšení konvertity bylo již dlouho překryto jinými tíživými úvahami.

Nicméně tato kniha představuje ono základní vypořádání se s vírou, v němž se Newman stal velikým a které je současně intelektuálním zdůvodněním výlučnosti nároku pravdy katolic-

ké církve. Větami, jako je ta následující, se vůbec nepředstavuje jako advokát „jednoty v roznoštích“: „A je jisté přinejmenším toto: tím, čemu nás stále učí dějiny, co pokaždé zveličují nebo oslabují, k čemu pokaždé říkají ano a čemu se říká ne, – křesťanstvím dějin není ani v nejmenším protestantismus. Jestliže je nějaká pravda zcela jistá, pak je to tato: hluboce proniknout do dějin znamená přestat být protestantem.“

Jak velice muselo toto poznání otřást takovým člověkem, jakým byl Newman, se nedá vůbec změřit. Celá kniha je proniknutá hledáním nepřerušené linie, autentické tradice; jeho nejdůležitější argumenty nejsou teologické, nýbrž přísně historické povahy a připouštějí jen jediný závěr: „**Jen katolická církev, jak ji tvoří římská papežská církev, může právem vznášet nárok, že nepřerušila linii tradice a autenticky v ní pokračuje, navzdory všem dějinným omylům a blouděním.**“

Jak to musí dnes znít, když Newman tvrdí: „**Kdyby církevní učitelé Atanáš nebo Augustin znovu přišli na zem, bez váhání by věděli, které křesťanské společenství je ta »jejich« katolická církev!**“ Něco takového

dnes veřejně prohlásit, to snad ani nejde.

Ale ať někdo přijde a dovoli si tvrdit, že to je výsledek 2. vatikánského koncilu. Koncil o této otázce hovoří ještě zcela ve smyslu tradice a smýšlí tedy zcela jinak než ti, kteří dnes požadují úplnou rovnost. Pro koncilní otce byla katolická církev stejně jako dříve i nadále jedinou strážkyní plné jednoty v Kristu, jí jediné byla svěřena plnost prostředků spásy. Tak to stojí v dekretu o ekumenismu.

Z toho je možno vysvětlit, proč tento dokument, stejně jako Newmanovy texty, je odsouván stranou: stojíme zde před neoblíbenými pravdami. A co více – jak Newman, tak i koncil mají tradici Církve na své straně.

Tak např. může Newman vedle četných autorů raně křesťanské tradice citovat z Laktantia jeho větu: „Když se lidé nazývají phrygiáni, valenciáni, marcionisti nebo anthropiáni nebo mají nějaké jiné jméno, pak již nepatří mezi křesťany, neboť ztratili jméno Krista a odívají se do lidských, cizích titulů. Je to jen jediná katolická církev, která uchovává pravou bohoslužbu.“ I další Otce, jako např. sv. Jeronýma, je možno

najít v Newmanově knize s podobnými výroky.

Proti rozštěpení na různé naky, nazvané podle jejich zakladatelů nebo místa původu či jiných kritérií z dob raného křesťanství, stojí jedna všeobsahující = katolická církev. Závěr, který z toho Newman vyvozuje, je jistě tvrdý, zvláště, když má před očima paralelu dnešního rozštěpení protestantismu na luterány, kalvinisty, anglikány, presbyteriány, baptisty, metodisty atd.

A přece rozdíl mezi dobou církevních Otců a dobou Newmanovou je nabíledni. Dnes je to je poprvé, kdy sama katolická církev se má vzdát svého čestného titulu „katolická“ nebo ho degradovat na ryze konfesionální rozlišovací znamení, neboť se v ní dala do pohybu hnutí, která by chtěla z katolické církve učinit jen jedno z volitelných vyznání.

Je proto nanejvýš na čase, abychom prolomili mlčení o velkém konvertitovi a ekumenikovi Johnu kardinálu Newmanovi, a tak si připomněli, že pravá jednota nemůže být dosažena proti tradici katolické církve nebo bez ní.

*Z Der Fels 3/2000
přeložil -lš-*

Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský

Boží dům mezi lidmi

Cesta světa vede od Geneze k Apokalypse, od bodu Alfa k bodu Omega, od počátku k naplnění. Všechny Boží cesty směřují k světu. Geneze začíná slovy: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi* (Gn 1,1). Ve Zjevení sv. Jana čteme: *A viděl jsem nové nebe a novou zemi. Hle, obnovuji všechno!* (Zj 21,1) Bůh svět stvořil, Bůh svět vykoupil, Bůh svět dokončí. Konec *Creda* zní: *Et vitam venturi saeculi. Amen.* V evangeliu nejde o zánik světa, ale o jeho dokončení. Po posledním soudu neodejdeme do nebe, ale nebe sestoupí na zemi. *Tvář-*

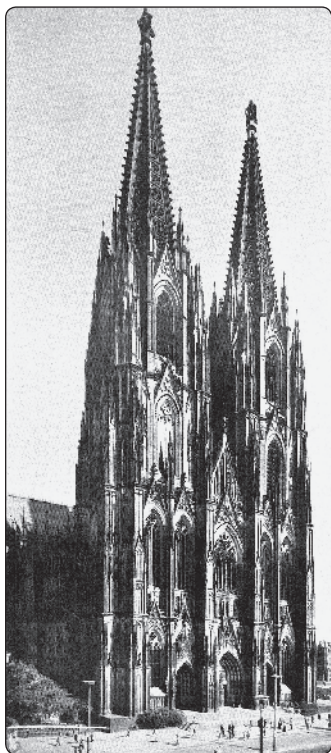
nost tohoto světa pomijí (1 Kor 7,31), říká apoštol, ale tvárnost nebe zemi obnoví: *Hle, obnovuji všechno!* (Zj 21,1)

Aby lidem uprostřed životní pouště neumřela naděje, je nebe trochu viditelné již na zemi. To se děje v našich chrámech, jmenovitě ve velkých katedrálách, zvláště v našem dómě zde v Kolině. Zde se zviditelňuje, co říkáme v modlitbě Páně: „Jako v nebi, tak i na zemi.“ Dóm nám ukazuje, že celé město, naše nejbližší vlast, celý svět je Božím stvořením, a tato viditelná zákonitost přírody je za-

pojena do díla nadpřirozenosti. Dóm je Boží stan mezi lidmi. Liturgie Církve, bohoslužby v chrámu a tím Boží dům Církve jsou utvářeny kosmicky. Náš dóm je jako většina křesťanských chrámů orientován na východ, k místu, kde vychází slunce, symbol zmrtvýchvstalého Krista, takže se v každém východu slunce obrazně opakuje Kristovo zmrtvýchvstání. Proto křesťané slaví svatou Eucharistii obrácení tváří k východu. A proto také celebrující kněz stál (ještě donedávna) obrácen tváří stejným směrem jako Boží lid – k východu. Koncil zde otevřel novou možnost, ale zů-

stává nadále i původní možnost a je blahodárné pro kněze i pro lid, aby opět prožili někdy mši svatou i tímto původním způsobem. Pozlacený východní portál jeruzalémského chrámu čekal na příchod Mesiáše, který měl přijít od slunečního východu, od slunce.

Církev není jen společenstvím těch, kteří se v chrámě právě nacházejí nebo patří k naší generaci, nýbrž patří k ní i věřící, kteří dokonali svou pouť, svatí v nebi. Ale svatí v nebi nejsou nic jiného než světlem Boží milosti prozáření hříšníci. A proto i náš dóm je osvětlen životem svatých v našich chrá-

mových oknech, ale ti jsou viditelní jen proto, že jsou prozáření, když sem zvenčí proniká slunce a Kristus z nich dělá pochodně a světla. A oni jsou viditelní očím lidí jen tehdy, když vstoupí dovnitř do dómu, nikoliv když zůstanou stát venku nebo jdou kolem. Pánovo světlo ve svatých, ve kterých se naše oči mohou dotýkat Boží milosti, se ukazuje uvnitř Církve. Zde žije Kristus v *communio sanctorum*, ve společenství svatých, které je naší budoucností.

Dóm není památník, určený k úžasu a obdivu, nýbrž je to v první řadě Boží dům a jako takový je to také dům lidí. Proto jsou velmi nápadné jeho portály. Ony jsou současně otevřenou náručí Církve, která zve kolemjdoucí dovnitř, aby tam zakusili něco z nádhery nebes, aby v džungli tohoto světa nesešli na bludné cesty. Proto jsou portály často tak přitažlivé a bohatě utvářené. Lidé mají již venku zažít něco z té vnitřní nádhery. Jsou také jako magnety, které mají přitáhnout lidské srdce, aby se pokusilo také vstoupit dovnitř a tam aby se ho dotkla a zahalila ho Boží přítomnost. Věřím, že již tak

vyjdou lidé z dómu o něco lepší, než do něho vstoupili.

Vyprávěla mi jedna učitelka z bývalého Východního Berlína, že se jí děti zeptaly, co to jsou vlastně křesťané. Odpověděla jim otázkou, co si myslí, že jsou křesťané za lidi. Na to řekla jedna dívka z 6. třídy: „Křesťané jsou lidé, kteří jdou v neděli do kostela a pak vycházejí s tvářemi o něco radostnějšími, než tam vešli.“ Velice přiléhavé konstatování!

Náš gotický dóm je zkamenělé „*Sursum corda*“. Vzhůru srdce! Kdo vstoupí do dómu, je architekturou doslova a do písmene vytržen sám ze sebe. Hlava se zvedá vzhůru, oči jsou přitahovány klenbou gotických oblouků až k poslednímu kameni: jako v nebi, tak i na zemi! Jako v nebi už člověk neuvažuje sám o sobě, neshlíží se a nepochvaluje si sám v sobě, nýbrž je zcela stržen láskyhodnou Boží tváří – tak ho přitahuje gotická architektura nad něho samého do výše dómské klenby. A tato klenba nám nepředstavuje svět, který je shora vzduchotěsně uzavřen, nýbrž svět, který pokračuje v dómských věžích, a tak strhuje člověka do skutečnosti Boží nekonečnosti.

Člověk prožívá v domě pocit prostoru, na který odpovídá prv-

ní otázka katechismu: „K čemu je člověk na světě?“ „Aby poznával Boha, sloužil mu a jednou na věky žil u něho.“ – „Jako v nebi, tak i na zemi.“ Chuť k tomu získává člověka jako předchuť nebe zde na zemi v našem nádherném dómu.

Dále nám zdůrazňuje Písmo svaté blaženost nebes hudbou a zpěvem nebeských kůrů. Boží slovo je slyšet z kazatelny v hlášení kazatele, ale můžeme ho slyšet také v hudbě varhan a sborů. Naše odpověď na výzvu Božího slova a na Kristova zaslíbení se

neuskutečňuje pouze individuálně v osobní modlitbě. Ta často nestačí, aby vyjádřila dostatečně štěstí z našeho povolání. Proto jsme přijati do velkolepě znějící Boží chvály ve varhanách a sboru. V domě nám nesmí přecházet zrak a sluch, nýbrž naopak – v domě musí být oči otevřeny pro Boží slávu a srdce pro Boží lásku, která již nyní je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého.

„Jako v nebi, tak i na zemi!“ je souhrn našeho dómu. Proto

pracovali ti nejgeniálnější umělci na této budově, která se stala Božím domem v naší pozemské skutečnosti: přímo nebem na zemi. V něm považujeme za povolání všech lidí, kteří jsou označováni za umělce, aby dali prožít na zemi něčemu z Boží skutečnosti. Tam, kde člověk přiloží ruku k dílu, které je větší než on sám, přerůstá jako umělec daleko sám sebe. Bůh je Slovo, říká Písmo: *Na počátku bylo Slovo* (Jan 1,1). A proto je vyslovitelný a slyšitelný v užším i širším slova smyslu.

Jan píše ve svém prvním listu: *O tom, co bylo na počátku, co jsme slyšeli, vlastními očima viděli, bedlivě pozorovali, čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme* (1 Jan 1,1). To by měli být schopni říct všichni návštěvníci, kteří vycházejí z našeho dómu a o kterých východoberlínské děti říkají, že vypadají o něco radostnější, než když tam vešli. – Protože právě přišli do styku s Božím slovem. Zkušenost ukazuje, že tam, kde se ztratil Boží dům, současně zahynulo místo lidské mravnosti. To bylo možno zažít ve východní Evropě a v bezbožeckém komunismu a to je vidět na některých místech sekularizovaného hédonismu západní Evropy.

Stavět dómy ve velkém i malém stylu je úkol i pro dnešek, protože lidé jsou stále stejní. Jejich naděje nesmí umřít. Musejí najít cestu od Geneze k Apokalypse, od začátku světa k jeho naplnění.

*Kázání o Popeleční středě
umělcům v kolínském dómu
5. března 2003*

VÍCE LATINY DO KNĚŽSKÉHO VZDĚLÁVÁNÍ

Vatikán chce opět posílit postavení latiny v Církvi a zajistit její užívání. Kardinál Zenon Grocholewski má ještě v tomto roce zřídit komisi, která má za úkol jednat o významu latiny v životě Církve. Latina je i nadále jazykem důležitých papežských a vatikánských dokumentů. Mnohé kongregace vydávají své stěžejní dokumenty v tradiční církevní řeči. Je proto nutno obnovit výuku latiny v přípravě ke kněžství. Vatikán nyní vydal latinský slovník, obohacený o výrazy současného života.

Bašta Pána Boha (21)

Strážní na Joubertově mostě se pořádně nudili.

„Žádná zábava, držet v téhle všivě zimě hlídku,“ reptal jeden z nich a podupával nohama.

„Máš pravdu, Jaequesi, zába-va – to je opravdu něco jiného.

Ale zase, když toho kněžou- ra chytíme, bude za to láhev ko- řalky. To také při takovém poča- sí není k zahození!“

„Jestli přijde, nemůže nám v těch svých hadrech uniknout. V kostýmu žebráka ho přece musíme poznat.“

„Ticho, někdo jde!“

„Nesmysl, to přece není že- brák. To je nějaký zedník.“

Přes most skutečně zvolna přecházel nějaký muž v oble- čení zedníka s putnou malty na rameni a slabě si pro sebe pís- kal. Pokynul oběma gardistům mile na pozdrav a chtěl přejít. Vtom ale na něj jeden z vojáků zavolal:

„Hej, občane! Neviděl jsi po- tulovat se v Montbernage něja- kého žebráka?“

„Žebráka?“ podivil se zed- ník. „Ne, žebráka jsem žádného neviděl. A copak v naší slavné republice ještě vůbec jsou ně- jací žebráci?“

„Mně se zdá, že si ze mě chceš dělat legraci,“ zavrčel vo- ják zlostně. „Klid’ se svou ces- tou!“

„No, však je dobře. Vždyť už jdu,“ zašklebil se zedník a pís- kaje přešel na protější cestu do Poitiers, kde se pustil ulicí k ne- mocnici nevyléčitelných.

Policejní velitel Carabin vstoupil do obchodu se zeleni- nou paní Bernardové. Gusta se hrozně lekla, když spatřila uni- formu. Pak se ale vesele zasmá- la, podala veliteli ruku a řekla:

„Tys mně ale nahnal strachu, bratráčku! Už jsem si myslela, že je to domovní prohlídka.“

„Uličníci se vždycky pole- kají, když vidí policii,“ zažer- toval Carabin. „Ale teď vážně, Gusto, mám tady jednu záleži- tost, kvůli které s tebou musím

mluvit. Nemůže tady někdo po- slouchat?“

„No, tak to raději pojď naho- ru, bratranče. Sem může každou chvíli přijít nějaký zákazník. Na- hoře je to jistější.“

V obývacím pokoji vyprá- věl Carabin o rozkazu, který dostal.

„Můžeš mi věřit, sestřen- ko,“ skřípal zuby, „hledat zlo- čince mě baví, to je moje povolání, ale slídit po těch, co od- mítli přísahat, slídit po našich duchovních a odvádět je pod gilotinu jen proto, že dodrželi věrnost církvi, fuj, to považuji za hanebnost! To raději opu- stím službu!“

„Proboha, to nedělej, bra- tráčku! To je přece velké štěstí, že jsi právě ty dostal tento roz- kaz. Kdyby to byl někdo jiný, by- lo by to jistě mnohem horší.“

„Ale musím přece dělat ve dne v noci domovní prohlíd- ky!“

„Ano, ale můžeš nás předem nějak informovat. A pak už nic nenajdeš, o to se postaráme.“

„Dobře, uděláme to tedy tak,“ souhlasil velitel, „ale ještě jedna věc: vím, že kněží bez pří- sahy slouží mši svatou v Pasqui- erově stodole. Musíte však být opatrnější. Především se nesmě- jí ozývat hlasitě zpěvy. Jsou sly- šet až na dolním konci města. Taky by bylo dobré, kdybys- te se nescházeli pořád na stej- ném místě. Tak – Pánu Bohu poručeno!“

Těmi slovy se policejní dů- stojník rozloučil. Gusta se však postarala, aby byla provedena všechna obezřetná opatření, kte- rá jí Carabin doporučil, i když ji mrzelo, že se v budoucnu bude

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slo- vech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradova- li se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

CO SE SLUŠÍ PRO LAIKY A CO NE

Po rázném odmítnutí aktivit představitele hnutí „Wir sind Kirche“ Grabmeiera řezenským biskupem Müllerem postavil se na jeho obranu prezident Svazu německých katolíků H. J. Meyer. Podle něho musí mít laik v Církvi kromě věrnosti a zbož- nosti i právo na kritiku. Na jeho argumenty odpovídá Guido Horst v Die Tagespost. Vysvětluje, že nikdo nechce omezovat „práva laiků“. Hlavní právo laika stejně jako každého klerika v Církvi je však v prvé řadě to, aby mu odpovědní nositelé úřa- du v Církvi a ti, kteří jsou k tomu právoplatně pověřeni, před- kládali nezkrácenou pravdu katolické víry. Proti tomu vystu- puje v Církvi od určité doby hnutí, které zpochybňuje otázky církevní ústavy, úřadů, řádu svátosti a toho, co papež a bisku- pové v rámci svého úřadu oprávněně hlásají. Takové právo lai- kovi nepřísluší.

Může mít své pochybnosti a teologicky odchylné názory a s těmi se může obrátit na kteréhokoliv pastýře Církve, pří- padně je zveřejnit na akademické půdě. A pokud dospěje k zá- věru, že nemůže přijmout církevní učení, musí z toho vyvodit závěry sám pro sebe, ale nikoliv organizovat „katolický odboj“ proti biskupovi a katolické tradici, trvajícím dva tisíce let a uzná- vané v celém katolickém světě.

Kath-net

muset při mši svaté upustit od nádherného zpěvu.

Dobrá sestra Ave se v ne- mocnici hlasitě rozesmála, když v zedníkovi, který s putnou mal- ty na zádech vstoupil, poznala kněze Petra Coudrina.

„Ale copak tady chcete sta- vět, důstojnosti?“

Kněz však položil prst na ústa a řekl tiše: „Pst, sestro, ne- jsem sám.“ Současně si uká- zal na prsa, kde měl bezpečně skrytý nejvelebnější majetek. Tu klesla řeholnice tiše na kolena a vzývala Spasitele, který se mu- sel vplížit v tak pokořujícím oble- čení jako zloděj k ubožákům, aby jim daroval život.

„Na pokoji číslo tři vás oče- kává jeden nemocný,“ zašepta- la potom, „vypadá to s ním vel- mi zle. Asi nepřezijí tento den.“ Když Coudrin přistoupil k ne- mocničnímu lůžku, hned poznal, že má před sebou umíra- jícího. Mladý člověk s bledým obličejem ležel v poduškách a díval se očima lesklýma ho-

rečkou na neznámého, který před ním stál v tak podivném oblečení.

„Kdo jste?“ zeptal se chvějí- cím se hlasem.

„Kněz, který vám chce po- moci na cestě domů – k Bohu,“ uklidňoval ho Coudrin.

„Já jsem se ale už dlouho nezpovídal,“ sténal nemocný. „Byl jsem velmi, velmi špatný člověk.“

Tu položil kněz mladému muži jemně ruku na čelo a ře- kl:

„V nebi mají větší radost z každého hříšníka, který se ob- rátil, než z devadesáti devíti sprá- vedlivých, kteří pokání nepotře- bují.“ Nemocný vděčně pohlédl na kněze, jehož slova obsahova- la tolik útěchy a naděje.

Náhle se však prudce vzprá- mil, pohlédl upřeně na duchov- ního a zakoktal:

„Já vás znám, důstojnosti! Byl jsem při tom, když vám bis- kup uděloval kněžské svěcení. Ano, ano, v knihovně Irského semináře to bylo, zatímco do- le řvali jakobíni. A já, já jsem přece ten kříž, ten zneuctěný kříž přinesl nahoru a postavil na stůl, který vypadal jako ol- tář. A vy jste na mě vložil ruce a poželhal jste mi.“

(Pokračování)

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ROCE 2003 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

2. 6. – 6. 6. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Ladislav Kubiček) ● 3. 6. – 7. 6. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 3. týden, pokračování z roku 2001 (P. Pavel Koudelka SJ) ● 8. 6. – 12. 6. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 2. týden, pokračování z roku 2002 (P. Pavel Koudelka SJ) ● 9. 6. – 13. 6. – duchovní cvičení pro svobodné ženy od 30 – 50 let (P. Lev Eliáš OFMCap) ● 27. 6. – 29. 6. – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP) ● 27. 7. – 31. 7. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Aleš Opatrný) ● 27. 7. – 31. 7. – duchovní cvičení pro učitele a vychovatele (P. Petr Šustáček) ● 31. 7. – 3. 8. – duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky (P. Aleš Opatrný) ● 3. 8. – 7. 8. – duchovní cvičení pro katechety (P. Jiří Kaňa) ● 7. 8. – 11. 8. – duchovní cvičení pro vysokoškoláky (P. Michal Altrichter SJ) ● 13. 8. – 16. 8. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Miloslav Kabrda SDB) ● 17. 8. – 22. 8. – duchovní cvičení pro trvalé jáhny ● 18. 8. – 22. 8. – duchovní cvičení pro varhaníky a chrám. zpěváky (P. Vladimír Tomeček SJ) ● 2. 9. – 6. 9. – duchovní cvičení pro důchodce, osamělé a nemocné (P. Stanislav Peroutka SJ) ● 8. 9. – 12. 9. – duchovní cvičení pro vysokoškoláky (P. Michal Altrichter SJ) ● 7. 9. – 11. 9. – duchovní cvičení pro muže a ženy, františkánská spir. (P. Antonín Dabrowski OFM) ● 26. 9. – 28. 9. – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP) ● 1. 10. – 5. 10. – duchovní cvičení pro konvertity (Max Kašparů tc. OPraem) ● 6. 10. – 10. 10. – ignaciánské exercicie pro muže a ženy (P. Jan Pavlík SJ) ● 21. 10. – 25. 10. – duchovní cvičení pro mariánské ctitele (P. Josef Hladiš SJ) ● 25. 10. – 28. 10. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Miloslav Kabrda SDB) ● 14. 11. – 17. 11. – duchovní cvičení pro snoubence (P. Jakub Berka OPraem) ● 27. 11. – 30. 11. – adventní duchovní cvičení (P. Angelik Mička OP) ● 3. 12. – 7. 12. – duchovní cvičení pro muže a ženy (P. František Petrik, Max Kašparů tc. OPraem) ● 9. 12. – 13. 12. – adventní duchovní cvičení (P. Jan Pavlík SJ) ● 30. 12. – 1. 1. 2004 – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP)

Přihlášky zasílejte na adresu: POUTNÍ A EXERCIČNÍ DŮM STOJANOV, Salašská 62, 687 06 Velehrad. Telefon: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz; aktuální informace: www.stojanov.cz

BISKUPOVÉ PRO EVROPU

Jako odpověď na výzvu Jana Pavla II. při návštěvě Španělska skuteční evropští biskupové pouť do Santiaga de Compostella pod heslem: „Evropské národy se sjednocují a otevírají světu“. Pouť má výrazně poukázat na křesťanské kořeny Evropy.

Pouť bude zahájena 17. dubna 2004 v benediktinském klášteře Santo Domingo de Silos. Odtud se půjde pěšky nebo pojedou autobusy. Celá pouť potrvá pět dní a každodenní bohoslužby se budou konat na nejvýznamnějších místech jako Burgos a Leon. 21.–24. dubna se poutníci připojí ke kongresu, který se bude konat na téma: Význam evropské integrace pro křesťanskou víru.

Biskupové Evropské unie a biskup Santiaga de Compostella uveřejnili 9. května prohlášení, ve kterém zvou Evropany, aby se rovněž vydali na pouti v jiných místech Evropy. V dopisu se praví: „Připravovaný vstup dalších národů střední a jižní Evropy do Evropské unie nás naplňuje velkou radostí a nadějí. Současně myslíme na ty, kteří stojí před touto fází evropských dějin s obavami z toho, co je neznámé a nejisté. Jsme přesvědčeni, že nastal okamžik, kdy je třeba znovu prohloubit nábožensko-duchovní dimenzi Evropy.“

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 8. 6. – slavnost Soslání

Ducha Svátého

1. čt.: Sk 2,1-11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34

Odp.: srov. 30 (Sešli svého Ducha,

Hospodine, a obnov tvář země!

Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13

Ev.: Jan 20,19-23

Pondělí 9. 6. – nez. pam.

sv. Efréma Syrského

1. čt.: 2 Kor 1,1-7

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 9a (Okuste a vízte,

jak je Hospodin dobrý.)

Ev.: Mt 5,1-12

Úterý 10. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,18-22

Ž 119(118),129.130.131.132.133.135

Odp.: 135a (Ukaž, Pane, jasnou tvář svému

služebníku!)

Ev.: Mt 5,13-16

Středa 11. 6. – pam. sv. Barnabáše

1. čt.: 2 Kor 3,4-11

Ž 99(98),5.6.7.8.9

Odp.: srov. 9c (Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!)

Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 12. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 3,15-4,1.3-6

Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: srov. 10b (Velebnost Páně

bude sídlit v naší zemi.)

Ev.: Mt 5,20-26

Pátek 13. 6. – pam. sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 2 Kor 4,7-15

Ž 116B(115),10-11.15-16.17-18

Odp.: 17a (Přinesu ti obětí díky, Hospodine.

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 5,27-32

Sobota 14. 6. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 2 Kor 5,14-21

Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.11-12

Odp.: 8a (Hospodin je milosrdný

a milostivý.)

Ev.: Mt 5,33-37

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 6.	9. 6.	10. 6.	11. 6.	12. 6.	13. 6.	14. 6.
Antifona	679	934	949	1389	980	1734	1666
Žalm	783	783	783	783	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	679	935	949	1673	981	1734	1666
Antifony	680	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	680	938	953	1674	985	1735	1668
Antifona k Zach. kantiku	680	939	953	1389	985	1735	1669
Prosby	680	939	953	1675	985	1724	1655
Záv. modlitba	681	1388	954	1389	986	1390	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	681	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	682	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	683	943	957	1684	989	1006	1021
Záv. modlitba	684	943	957	1389	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	641	641	944	959	1685	991	1736
Antifony	676	685	945	960	976	992	1009
Žalmy	676	685	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	678	686	947	962	1686	995	1737
Ant. ke kant. P. M.	678	687	948	962	1390	995	1737
Prosby	678	687	948	963	1686	995	1731
Záv. modlitba	679	681	1388	963	1389	996	1390
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

MODLITBA RŮŽENCE

Uspořádání modlitby růžence s texty všech růžencových tajemství (včetně růžence světla) a s upozorněním na odpustkovou praxi této modlitby. Dva druhy – s obrázkem Svatého otce Jana Pavla II. nebo s obrázkem Panny Marie Karmelské.

Skládačka, A6, 4 strany, 5 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ECCLESIA DE EUCHARISTIA

Encyklika Jana Pavla II. ze 17. dubna 2003 o eucharistii a jejím vztahu k církvi. Církev žije z eucharistie. Tato pravda nevyjadřuje pouze každodenní zkušenost víry, ale v souhrnu v sobě uchovává jádro tajemství církve. Svatý otec proto vybízí k opětovnému a hlubšímu zakoušení eucharistie. Zároveň chce rozptýlit stíny nepřijatelných učení a praktik a aby eucharistie i nadále zářila plným jasnem svého tajemství. Vychází s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 56 stran, 49 Kč

Francouzská biskupská konference:

POZVAT SOUČASNOU SPOLEČNOST K ŽIVOTU Z VÍRY (Dopis francouzským katolíkům)

Tento dopis umožňuje lépe pochopit, jak lze žít a nabízet svoji víru, ať jsou změny, které ovlivňují kulturu, jakékoliv. Jde zde sice o prostředí francouzské, ale texty jsou natolik inspirativní, že i pro českého katolíka mohou být velkým přínosem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 102 stran, 85 Kč

Józef Augustyn ed.: HLUBOCE ZRANĚNÍ

(Církev a fenomén sexuálního zneužívání)

Sborník příspěvků, které z několika úhlů pohledu reflektují jeden z bolestných a aktuálních pastoračních problémů církve – homosexualitu mezi kněžími, vztah homosexuality a zneužívání mladistvých. Výběr autorů – ThDr. Józef Augustyn, MUDr. Slavoj Brichcín, Mgr. Jeroným Klimeš Ph.D. – zaručuje kompetentní informace, které zasazují fenomén sexuálního zneužívání do širších souvislostí a zároveň nabízejí možná východiska.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 94 stran, 99 Kč

Józef Augustyn:

ZÁSTUPY ŽASLY NAD JEHO UČENÍM - 5

Tato kniha tvoří shrnutí předešlých čtyř svazků, které provázely čtenáře Duchovními cvičeními sv. Ignáce z Loyoly.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 246 stran, 229 Kč*

Jean-Hervé Nicolas: BŮH V TROJICI

(Syntéza dogmatické teologie I)

Syntéza dogmatické teologie vznikla zredigováním kurzů dogmatické teologie, které dával P. Jean-Hervé Nicolas na teologické fakultě ve Fribourgu. Jeho znalost současných teologů spojená s dokonalým ovládnutím metody sv. Tomáše Akvinského ho uschopnila ke ztvárnění výkladu, který se vyznačuje jak pevností, tak ortodoxií, a přitom je obohacen o výsledky plodného období teologického zkoumání následujícího po II. vatikánském koncilu. Vychází s církevním schválením.

Krystal OP, brož., zúž. B5, 264 stran, 240 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.